

EGW bibelkommentar bind tre

Oversat 2012, teksten er på effata.dk og ellenwhite.dk

1. Krøniker bog

Kapitel 21

(1127) **1-13 (2 Sam 24,1-14). David stolede selv på Guds barmhjertighed.**-- Arbejdet med at tælle Israel var ikke helt færdigt før David følte sig overbevist om at han havde begået en stor synd imod Gud. Han ser sin fejl, og ydmyger sig selv for Gud, erkender sin store synd med en tåbelig tælling af folket. Men angeren kom for sent. Ordet er allerede gået ud fra Herren til Sin trofaste profet, at frembringe et budskab til David, og give ham hans valg af straf for hans overtrædelse. David viser stadig at han har tillid til Gud. Han vælger at falde i hænder på en nådig Gud, snarere end at overlades til onde menneskers grusomme skånsel. (1SP 385).

14-27 (2 Sam. 24,15-25). Davids anger blev accepteret og ødelæggelsen udeblev.-- En hurtig ødelæggelse fulgte efter. Halvfjerds tusinde blev ødelagt af pest. David og Israels ældste var i den dybeste ydmyghed, knurrede for Gud. Idet Herrens engel var på vej til at ødelægge Jerusalem, bad Gud ham vente med sit dødsarbejde. En medynkende Gud elsker stadig sit folk, uanset deres oprør. Englen som var klædt med krigslignende klæder, med et draget sværd i sin hånd, rakt ud over Jerusalem, blev åbenbaret for David og for dem som er med ham. David er frygtelig bange, og råber op i sin nød, og i sin medfølelse for Israel. Jeg bønfaller Gud at rede fårene. Under kvaler bekender han: "Jeg har synet, og jeg har handlet ondt; men disse får, hvad har de gjort? Jeg beder dig, lad din hånd vende sig mod mig, og mod min faders hus." Gud taler til David, ved Sin profet, og påbyder ham at gøre udsoning for sin synd. Davids hjerte var med i arbejdet, og hans anger blev accepteret. Aruanas tærskelplads blev givet ham frit, hvor der skulle bygges et alter for Herren; også kvæg og alt hvad der behøves for at ofres. Men David fortæller ham, som vil gøre dette gavmilde offer, at Herren vil acceptere det offer som han er villig til at gøre, men at han ikke vil komme frem for Herren, med et offer som ikke koster ham noget. Han vil købe det af ham for fuld pris. Der ofrede han brandofre og fredsofre. Gud accepterede ofre ved at besvare David og sende ild fra himlen, til at fortære offeret. Herren engel blev pålagt at sætte sit sværd i skeden, standse sit ødelæggelsesarbejde. (1SP 385, 386).

Kapitel 22

(1128) **13. Gud velsigner dem som værner om principper.**-- Gjorde Herren fejltagelse ved at sætte Salomon en stilling med så store ansvar? Nej. Gud forberedte ham til at bære disse ansvar, og lovede ham nåde og styrke på betingelse af lydighed. [1 Krøn. 22,13 citeret.]

Herren sætter mennesker på ansvarsbetingede steder, ikke for at de skal udvirke deres egne vilje, men Hans vilje. Så længe som de værner om Hans rene styrelsesprincipper, vil han velsigne og styrke dem, og erkende dem om Sine redskaber. Gud svigter aldrig den, som er oprigtig for principperne. (MS 164, 1902).

Kapitel 23

1-5 (2 Krøn. 8,14). Organisering af tempeltjeneste. - [1 Krøn. 23,1-5 citeret.] De fire tusinde musikanter, fordelt fireogtyve skifter, hvor blev ført at tolv mænd der var instrueret på særlig

måde og dygtige til at bruge musikinstrumenter. Dørvogternes arbejde blev også endeligt forordnet.

Præsterne blev delt i fireogtyve skifter, og en fyldestgørende og nøje optegnelse blev gjort om denne deling. Hver skifte blev grundigt organiseret under sin øverste, og hver skulle komme til Jerusalem to gange om året, for at deltage en uge i tempeltjenesten.

Levitterne som havde pligt til at hjælpe i tempeltjenesten, blev organiseret og tildelt deres del med en lignende præcision (RH okt. 5, 1905).

Kapitel 27

1, 32-34 (Ordsp. 11,14; 24,6). En stor fordeling af ansvar formindskede byrderne. - Da rigets administration blev planlagt, efter at David havde frasagt sig regering til Salomon, så den aldrende konge og hans søn og deres rådgivere som en nødvendighed at alt gøres retmæssigt, i troskab og hurtigt. De fulgte så vidt muligt, systemet og organisering Israel fik efter udfrielsen fra Ægypten. Levitterne var tiltænkt arbejdet i forbindelse med tempeltjenesten, indbefattet sang og instrumentalmusik, og bevarelse af rigdomme. Mænd der kunne være i hæren og tjene kongen, blev delt i tolv skifter på femogtyve tusinde hver. Over hver skifte var en hærfører. "Joab var kongens hærfører." "Skifterne, . . . fra hver måned hele året rundt."

David udpegede Jonatan, sin onkel, som "en indsigtfuld og skriftkyndig mand, var rådgiver"; Akitofels var også kongens rådgiver og "Akitofels eftermand var Jojada . . . og og Ebjatar." Husjaj var "kongens ven." Ved sit skønsomme eksempel, lærte den aldrende konge Salomon at "en mængde rådgivere er sikkerheden."

Organisationens grundighed og fuldkommen blev dannet ved Salomons regering; de omfattende planer fra begyndelsen var det størst mulige antal for alle folk i aktiv tjeneste; det vide uddeling af ansvar, så at Guds og kongens tjeneste ikke er urimelig tyngende for nogen personer eller grupper, - dette er de lektier som alle får studeudbytte af, som ledere af den kristne kirke bør forstå og følge.

Dette skildrer et stort og mægtigt folk, der lever i enkelhed og fortrøstning i landets hjem, hver person yder en villig og ulønnet tjeneste for Gud og kongen i en del af hvert år, er et billede som vi kan samle mange nyttige forslag fra. (RH 12.okt., 1905).

Kapitel 28

9. Ihærdighed må komme før velsignelserne. - [1 Krøn. 28,9 citeret.] Denne formaning gives til mennesker i betroede stillinger i Guds arbejde i dag såvel som de blev givet til Salomon. Prøvens og trængslens dag er over dem, så sandelig som den var over Salomon.

Det er nødvendigt at være flittig før Gud kan give de velsignelser han har udlovet. Dem som giver Gud en antagelig tjeneste må adlyde Hans bud. Derved bliver de Kristi repræsentanter (MS 163, 1902).

11-13. 19. En engel vejledte Davids skrivers. - Ved Sin engel, instruerede Herren David, og gav ham en plan (1129) for det hus som Salomon skulle bygge for Ham. Englen var hvervet til at stå hos David, medens han nedskrev de vigtige anvisninger hvordan huset skal indrettes, til hjælp for Salomon. Davids hjerte var med i arbejdet (1SP 387, 388).

Nazarets tømmer var himmelsk arkitekt. -- Kristus var grundlaget for den jødiske husholdning. Han planlagde hvordan det første jordiske tabernakel skulle arrangeres. Han gav specifikationer om hvordan Salomons tempel skal bygges op. Han som arbejdede som en tømmer i Nazarets landsby var den himmelske Mesterkunstner, som viste husets plan, hvor Hans navn

skulle æres. Himlens og jordens ting er mere direkte under Kristi ledelse end mange indrømmer (MS 34, 1899).

20. 21. Gud giver visdom til at udrette dette arbejde.--[1 Krøn. 28,20. 21 citeret.] De som er i betroede stillinger i dag bør have Davids højtidelige formaninger i tanke; for det er ligeså bindende på disse mænd som det var for Salomon på det givne tidspunkt. I denne vor prøvetid, bliver Guds folk forsøgt og prøvet lige så sikkert som de blev i Salomons dage.

Hele dette kapitel er af betydning for alle Guds folk der lever i denne tidsalder. I den opgave som Han ønsker at Hans udpegede mænd skal gennemføre for Sit riges sikkerhed sammenkæder Herren ikke de spredte elementer som ikke har haft en ægte erfaring, og det giver intet løfte om at udvikle karaktertrækkene i tilfælde af at de bærer ansvar for at forme og danne et folk til at gøre den mest højtidelige og hellige tjeneste for Gud, i overensstemmelse med det folks opløfte og rene tilstand, som repræsenterer Ham.

Guds tjeneste er ikke overdraget til et menneskes dømmekraft eller mening, men er fordelt imellem dem som er villige til at arbejde interesseret og selvopofrende. Derved bærer alle, efter den dygtighed og evner som Gud har givet, de ansvar som Han har udpeget til dem. Et stort folks vigtigste interesser blev betroet mænd, som har talenter til at håndtere disse ansvar. Nogle blev valgt til at lede forretningsanliggender, andre blev valgt til at se efter åndelige sager i forbindelse med gudsdyrkelsen. Al den religiøse tjeneste på enhver forretningsafdeling skal bære himlens underskrift. "Helliget Herren" skulle være mottoet for alle medarbejdere i alle afdelinger. Det blev anset som væsentligt at alt blev ført regelmæssigt, ordentligt, nøjagtigt og i hast.

Alle som var engageret i Hans tjeneste, giver Herren visdom. Det tabernakel der skulle bæres i ørknen, og templet i Jerusalem, blev bygget i overensstemmelse med Guds særlige anvisninger. Helt fra begyndelsen, var Han nøjeregnende med planen og udførelsen af Hans værk. I denne tidsalder af verden, har han givet Sit folk meget lys og belæring om hvordan Hans arbejde skal føres fremad, - på en ophøjet, forfinet og forædlet basis; og Han er ikke tilfreds med dem som i deres tjeneste ikke gennemfører Hans plan. Disse mennesker vil han skille ud fra Hans sag, og forsøge andre, som, hvis de er selvtilstrækkelige, vil kunne erstatte af andre medarbejdere i stedet for (MS 81, 1900).

Kapitel 29

5. Halvhjertet tjeneste kan ikke behage Gud. - [1 Krøn. 29,5 citeret.] Svaret kom ikke blot i form af gavmilde rigdomsofre for at dække byggeriets omkostninger, men også i villig tjeneste i forskellige linjer af Guds arbejde. Hjerter blev fyldt med et ønske om at Herrens eget vende tilbage til Ham, ved at bruge alle sindets og legemets kræfter på Hans tjeneste. Dem som har fået statens byrder på sig, og har sat sig for at arbejde hjerteligt og uselvsk, bruger dygtigheden og evnerne til Gud, har Han givet disse til.

David formaninger til Salomon, og hans appel til nationens byrdebærere, bør de have i sinde som er i betroede stillinger i Herrens sag i dag. På denne vor dag, vil Guds folk kun have fremgang så længe de holder Hans forskrifter, og dem som bærer på ansvar kaldes til *at hellige al deres tjeneste* til Herren. Konfrensens embedsmænd, menighedens embedsmænd, ledere og overhoveder på vore institutioner, medarbejdere på marken og der ude, - skal alle sammen yde en trofast (1130) tjeneste, ved at bruge deres talenter helt Gud. Herren er ikke tilfreds med halvhjertet tjeneste. Ham skylder vi alt hvad vi har og er (RH 14. sept., 1905).

14. David og Gud var partnere. - Det at bruge de midler vi har fået betruet, bør der tænkes nøje over, for Herren vil kræve Sit eget tilbage med renter. Skønt mange er fattige, betragter de dog systematiske gaver som et bibelsk krav; men når de kommer i besiddelse af penge eller ejendom, anerkender de ikke Guds krav på dem. De ser på deres midler, som om det er deres egne. Men sådan så kong David ikke på sine ejendomme. Han forstod at Gud er den store ejendomsbesidder af alle ting, og at han ikke

selv blev så højt æret i det som han havde taget i partnerskabet med Gud. Hans hjerte blev fyldt med taknemmelighed for Guds gunst og barmhjertighed, og i sin bøn, da han gav ofre for tempelbyggeriet, sagde han: "Af din egen hånd har vi givet dig det." (RH 8. dec., 1896).

2.Krøniker bog

Kapitel 1

3-6. Se EGW til 1 Kong. 3,4, Bind 2, s. 1025.

7-10. Se EGW til 1 Kong. 3,5-9, Bind 2, s. 1025.

7-12. Se EGW til 1 Kong. 3,5-15, Bind 2, s. 1026.

Kapitel 2

3-14. Se EGW til 1 Kong. 5,3-18, Bind 2, s. 1026.

13, 14. Se EGW til 1 Kong. 7,13. 14, Bind 2, s. 1030.

Kapitel 4

11. Se EGW til 1 Kong. 7,13. 14, Bind 2, s. 1030.

Kapitel 5

7, 8. 12-14. Se EGW til 1 Kong. 6,23-28, Bind 2, s. 1030.

Kapitel 6

13 (1 Kong. 8,54). Knæl i bøn ved offentlig tilbedelse.--Jeg har modtaget breve som spørger mig om den rette opførsel en person skal undvige når han sender bøn til universets regent. Hvor har vore brødre fået den ide at de skal stå på deres fødder, når de beder til Gud? . . .

[Luk. 22,41; Apg 9,40; 7,59. 60; 20,36; 21,5; Ezra 9,5. 6; Sal. 95,6; Ef. 3,14 citeret.] . . .

Både ved offentlig og privat tilbedelse, er det vor pligt at bøje os ned på vore knæ for Gud når vi sender vore bønner til Ham.

Denne handling vier vor afhængig mod Gud. . . .

[2 Krøn. 6,1-13 citeret.] . . .

Er det muligt at med al det lys som Gud har givet Sit folk om ærbødigheden, som prædikanter, skoleledere og lærere på vore skoler, ved forskrift og eksempel at de lærer unge mænd at stå standhaftig i helligelse ligesom farisæerne gjorde? Skal vi se på disse som forbillede i deres selvstrækkelighed og indbildning? Skal disse træk blive fremtrædende? . . .

Vi håber at vore brødre ikke vil vise mindre ærbødighed og ære idet de nærmer den eneste sande og levende Gud, end de hedenske brødre viser for deres afgudsdyrkelse, ellers vil disse folk være vore dommere den dag den endelige beslutning tages. Jeg vil tale til alle som har lærers sted på vore skoler. Mænd og kvinder, vanær ikke Gud ved jeres uærbødighed og opløsthed. Stå ikke frem i jeres farisæisme og send jeres bønner til Gud. Sæt ikke lid til jeres egen styrke. Gør jer ikke afhængig af den; men bøj ofte ned på jeres knæ for Gud, og bed til ham.

Og når I samler jer for at bede til Gud, så vær visselig og bøj jeres knæ for Ham. Lad denne handling bevidne at hele sjælen, (1131) legemet, og ånden er underlagt sandhedens Ånd. Hvem har nøje ransaget Ordet for eksempler og anvisninger om dette? . . .

Mennesker må komme med bøjede knæ, som en undersåt af nåde, i ydmyg bøn for nådens fodstol. Og idet han dagligt modtager nådegaverne fra Guds hånd, vil han altid føle

taknemmeligheden i sit hjerte, og udtrykke den i taksigelse og pris for disse ufortjente gaver. (NL 37, s. 1-3).

Bønner som Salomon sendte op under tempelindvielsen, blev ikke sendt medens han stod på fødderne. Kongen knælede ned i en ydmyg ansøgers stilling.

Heri er en lektie for Guds folk i dag. Vor åndelige styrke og vor indflydelse vokser ikke ved at tilpasse os en verdslig attitude under bøn. . . . Lad mennesket komme ned på bøjedene knæ, som en nådens undersåt, en forbønsmand ved nådens fodstol. Derved skal han bevidne at hele sjælen, legemet og ånden er underlagt sin Skaber. (RH Nov. 30, 1905).

Kapitel 8

14. Se EGW til 1 Krøn. 23,1-5.

Kapitel 9

17-22. Se EGW til Præd. 1,14.

22, 23 (1 Kong. 10,23. 24). Gud beriger mennesker med talenter.--[2 Krøn. 9,22. 23 citeret.] Denne ære blev ikke forårsaget af Salomon selv. Gud gav ham indflydelsesrige talenter og stor visdom. Lad alle huske på at taktfølelse og evner ikke kommer fra det naturlige menneske. Dem som var afhængige af prædikanter eller på anden måde mennesker de betragtede som højere end dem selv, bør forstå at Gud er den Eneste som begaver mennesket med talenter.

Vi ser en fare i at give rige gaver eller rosværdige ord på menneskeagenter. Dem som Herren begunstiger behøver hele tiden at være på vagt, for at stolthed eller selvværd ikke får overmagt. Han som bliver fulgt usædvanligt op, han som har fået forfremmelse fra Herren, behøver særlige bønner fra Guds trofaste vagtfolk, så han kan beskyttes fra at tænke selvgtværdigt og åndelig stolthed. Aldrig skal et sådant menneske udvise selvgtværdighed, eller prøve at handle som diktator eller en hersker. Hans brødre bør trofast advare ham for hans farer; for overlades han til sig selv, vil han visselig gøre fejltagelser, og afsløre menneskelig skrøbelighed.

Ved at studere Salomons historie, kan vi klart se at de mennesker, som var indbildte og roste og forherligede dygtige mennesker, er dem som ikke genkender og ærer Gud for de velsignelser Han har givet dem, igennem menneskelige redskaber. De støttede og ærede mennesker; Gud blev vanæret; og derfor fandt herren det kar, han havde forordnet og brugt til Sin hellige tjeneste, som urent. Det naturlige menneskes følelser, ånd og lighed begyndte at vise sig, og han som tidligere gjorde Guds vilje, blev fordærvet ved menneskelig ophøjelse. Så blev menneskers svaghed afsløret ved at vælge ukloge venner, hvis handlemåde hjalp fristeren til at omsnære mennesket. Herren lod ham blive omsnæret, fordi han fortsatte med at ophøje sin egen visdom, og stolede ikke på sin Gud. Han ville lade sig rådgive, han ville gå på sin egen vej. . . .

Herren sætter ikke mennesker i ansvarsfulde stillinger til at gennemføre deres egen vilje, men Guds vilje. Han giver dem visdom som søger Ham og er afhængig af Ham som deres Rådgiver. Så længe som mennesker viser rene principper for Hans regering, vil han fortsætte med at velsigne og fastholde dem som Sine redskaber, der udvirker Hans mål med Sit folk. Han samarbejder med dem som samarbejder med Ham. . . . Den prøve som Salomon blev tilmålt med, bruges til at udmåle alle. (MS 81, 1900).

Kapitel 14

11. Gud vil arbejde med os, når vi stoler på ham.--[2 Krøn. 14,11 citeret.] Dette er en passende bøn vi skal bede. Vore udsigter er alt andet end smigrende. Der er umådelig mange som

har sat sig op imod sandheden, som vi må møde i at bringe lyset til andre. Vort håb er ikke til vor kundskab til sandheden, og vore evner, men til den levende Gud. . . . Der bør være en levende tro for den (1132) mægtige Gud, til at vise Sin kraft, ellers vil alle vise sig at gå fejl. Gud overvandt Israels fjender. Han bringer deres hære i uorden. De flygtede de vidste ikke hvorhen. Hvem kan stå for Israels Herre Gud?

Nu fører vi ikke krig imod kød og blod, men imod magter myndigheder og åndelig ondskab på de høje steder. Herren vil opmuntre os til at se på ham, som kilde til al vor styrke, Ham som er i stand til at hjælpe os. Vi må se på mennesker, og de vil give os råd, og dog kan disse forkastes, men når Israels Gud begynder at arbejde for os, vil Han gøre det til en succes. Vi ønsker at vide at vi er på det rigtige med Gud; hvis vi ikke er på det rigtige over for Ham, så ønsker vi at anstrenge os alvorligt for at komme i rigtigt forhold med Ham. Vi må hver i sær gøre noget selv. Vi skal ikke risikere vor evige interesse på gæteri. Vi må sætte alt på det rigtige; vi må følge Guds forlangender, og så forvente at Gud arbejder med anstrengelser. 2 Krøn. 20,15. Gud arbejder i os, ved sandhedens lys. Vi skal være lydige imod alle Hans bud.

Oh, om vi kunne tage dette punkt i betragtning, at det arbejde som vi involverer os i, ikke vort arbejde, men Guds arbejde, og vi skal som ydmyge redskaber, arbejde sammen med Ham, og med et øje rettet på Guds herlighed, ikke tage fejl af begyndelsen af kristenlivet til dets fuldbyrdelse, men se nødvendigheden af at blive oplært på jorden, til at berede Guds vilje for os! Vi skal ikke opløfte os selv, ikke være selvtilstrækkelig, men stole på Gud, vide at Han er villig og i stand til at hjælpe os. Gud vil arbejde med Sit folk, men vi ønsker at være i en position hvor vor trøst og tillid vil være fast hos Ham (RH 10. maj, 1887).

Kapitel 17

3-7, 9, 10. Lydighed bringer Guds gunst.--[2 Krøn. 17,3-7. 9. 10 citeret.] Lydighed mod Herre fører altid velvilje med sig, og en nøje ydelse af retfærdige principper vil bære guddommelige legitimationer; men herren vanæres når dem som er sat som forvaltere i Guds hjord, understøtter og billiger et ondt arbejde.

De ydre tegn på faste og bøn, uden en brudt og brødebetyntet ånd, har ikke værdi i Guds øjne. Der er faktisk brug for det indre nådesarbejde. Sjælens ydmygelse er væsentlig. Gud ser på dette. Han vil allernådigst tage imod dem, som vil ydmyge deres hjerter for Ham. Han vil høre deres bønner og helbrede deres frafald.

Prædikanter og folk behøver renselsesarbejdet i deres sjæle, så Guds domme kan vendes bort fra dem. Gud venter, og venter efter ydmygelse og anger. Han vil tage imod alle som vil vende sig til Ham med hele deres hjerte (MS 33, 1903).

Kapitel 26

16-21 (2 Kong. 15,5). Succes må ikke opløfte een.--[2 Krøn. 26,16-21 citeret.] I Urias tilfælde afslører kongen hvordan Gud vil straffe formastelsessynd. . . . Herren har forordnet mennesker til visse stillinger i Sin menighed, og Han vil ikke have dem til at forlade de steder som Han har udpeget for dem. Når Herren giver dem et mål af succes, vil de ikke opløftes, og tro at de selv er kvalificeret til at gøre et arbejde som de ikke egner sig til, og til noget Gud ikke har kaldt dem til (RH 14. aug., 1900).

Kapitel 33

9-13. Den made Gud arbejder på. - I Manasses tilfælde giver Herren os et eksempel på den måde han arbejder på [2 Krøn. 33,9-13 citeret.]

Herren har ofte talt til Sit folk i advarsler og irettesættelser. Han har åbenbaret sig selv i barmhjertighed, kærlighed og venlighed.

Ezras bog

Han har ikke efterladt Sit frafaldne til fjendens vilje, men har længe båret over med dem, også i det hårdnakkede frafald. Men efter der var givet forgæves appeller forbereder Han straffens stav. Hvilken medfølelse kærlighed har der ikke været udvist mod Guds folk! Herren kunne have skåret igennem deres synder, som arbejder på tværs af Ham, men det har Han ikke gjort. Hans hånd er stadig udragt. Vi har grund til at give Gud tak for at Han ikke har taget Sin Ånd fra dem, som har nægtet at vandre på Hans vej (Brev 94, 1899).

Kapitel 34

(1133) **18, 19.** Se EGW til 2 Kong. 22,10, 11, Bind 2, s. 1038.

21 (2 Kong. 22,13). Herrens ord er stadig bindene.--[2 Kong. 22,13 citeret.] Josias sagde ikke: "Jeg kender ikke til det bud, dette er gamle forskrifter, og tiderne har forandret sig." Han har udpeget mennesker til at undersøge sagen, og disse mænd tog til Hulda, profetinden. [2 Kong. 22,15-20 citeret.]

På Josias' dage var Herrens ord bindende, og burde være fremført lige så strengt, som tidspunktet det blev talt på. Og i dag er det lige så bindende som det var den gang. (GCB 1. april, 1903).

22 (2 Kong. 22,14). Hulda blev besøgt af de Mest ærede i riget. - Josias sendte de højeste og mest ærede af folket som budbringere til profetinden. Han sendte de første mænd i Hans rige, - mænd som havde høje betroede stillinger i nationen. Derved gav han Guds orakler ære (GCB 1. april, 1903).

29-31. Se EGW til 2 Kong. 23,1-3, Bind 2, s. 1038.

30. Se EGW til 2 Kong. 23,2, Bind 2, s. 1039.

26-33. Se EGW til 2 Kong. 23,29. 30, Bind 2, s. 1039.

Kapitel 35

20-24. Se EGW til 2 Kong. 23,29. 30, Bind 2, s. 1039.

Kapitel 36

11-13. Se EGW til 2 Kong. 24,17-20, Bind 2, s. 1040.

14-21. Jøderne var eksempel på grænsen for Guds overbærenhed. - Det jødiske folk fremsættes for os som et eksempel på grænsen for Guds lange overbærenhed. Verdens ødelæggelse er afbilledet ved Jerusalems ødelæggelse. Hans læber som altid har udtalt velsignelser over den brødebetyngede, og sagt opmuntrende ord til den fattige og lidende, og bragt glæde over den ydmyge, erklærer en forbandelse over dem, som Han har bragt lyset, men ikke påskønner eller accepterer lys. Dem ville undgå det klare og tydelige lys i Guds ord, og værne om menneskegjorte traditioner, han er erklæret for skyldig for alle de profeters blod, som er slået ihjel siden verdens grundlæggelse af.

Atter og atter havde Gud fanget jøderne på deres onde vej med en hård tugtelse, men de provokerede Ham med deres onde gerninger, kastede Hærskarernes Herres lov væk, og nægtede til sidste at ære Hans enbårne Søn. For hvert århundrede der gik i overtrædelse blev vreden ophobet imod vredens dag. Jesus bad det hårdnakkede og forhærdede folk at fylde målet for deres uretfærdighed. Deres onde gerninger blev ikke glemt eller overset. Når tidspunktet for gengældelsesdommen var fyldt, var mandatet blevet sendt ud fra det Allerhøjestes hellige sted for at forsvare Guds ære og ophøje Hans lov (Udateret MS 145).

19. Se EGW til 2 Kong. 25,9, Bind 2, s. 1040.

20. Se EGW til 2 Kong. 24,10-16, Bind 2. s. 1040.

Kapitel 3

10-12. Nogle priste og andre knurrede.--[Ezra 3,10, 11 citeret.] Denne pris og taksigelse, behøver vi ikke kalde for helt passende. Det hus som deres øjne hvilede på, var af tilstrækkelig betydning for Herren at sende Sit ord igen og igen for at opmuntre bygmestrene. Herren giver sine tjenere ord at tale; og denne taknemmelighed bør alle have . . . udtrykt når de ser at husets fundament var lagt.

(1134)Men der kom en anden vanskelighed. Klagesang, gråd og knurren blev hørt fordi templet ikke udvendigt var så herligt som det første. Der var dem som brugte deres sammenkomster til at omtale bygningens om mere tarvelig end den Salomon byggede. Blandet med musik og sang, med glæde og pris til Gud, var der en uharmonisk lyd, ikke af glæde, pris eller tak men af utilfredshed. [Ezra 3,12 citeret.]

De så sig for gode til at prise Gud. De så at Herren havde hjemstødt dem efter at Han havde adspredt dem for deres utaknemmelighed og illoyalitet mod Hans bud. Han havde bevæget Kyros hjerte til at hjælpe dem, som var udpeget til at genopbygge Hans hus. Men dem som let mistede modet, vandrede ikke i tro. De nærede mismod, som ikke var en duft af liv til gode gerninger. (MS 116, 1897).

Kapitel 7

6-10. Ezra udgav kopier af loven.--Ezra var af Arons sønner, en præst, som Gud valgte som et redskab til Israels bedste, så Han kan ære præsteskabet, den ære som er blevet stærkt fordunklet under fangenskab. Ezra var et meget dydigt menneske og med hellig iver. Han var også et lærd menneske, og meget inde i Mose lov. Disse kvalifikationer gør ham til et betydeligt menneske.

Ezra blev påvirket af Guds Ånd til at søge i bibelens historiske og poetiske bøger, og derved bliver han kendt med lovens ånd og forståelse. Under fangenskab var kundskaben om Guds vilje i en vis grad gået tabt. Ezra samlede alle kopier af loven som han kunne finde. Han udgav kopierne af disse blandt Guds folk, og blev en lærer over loven og profeterne i profetskolerne. Det rene ord, blev således omhyggeligt belært af Ezra, gav undervisning, som var af uvurderlig værdi for den tid. (Brev 100, 1907).

Gud giver andre anledninger og viser overbærenhed. - Herren oprejste Ezra som sin tjener. Han bevægede kongens hjerte, så at Ezra fandt velvilje for ham. Kongen lagde overmådelige midler i hans hænder så templet kunne genopbygges, og gør det muligt for jøderne at vende tilbage, som havde været borte i halvfjerds år i Babylons fangenskab. Ved at give Sit folk en ny anledning til at tjene Gud i deres eget land, viser Herren Sin overbærenhed for Sine egensindige børn. (Brev 98, 1907).

10. Et Eksempel på kundskab og praksis. - Skal vi lade Ezras eksempel lære os den brug vi bør have i kundskab til Skriften? Denne Guds tjeners liv burde være til inspiration for os til at tjene Herren med hjerte sind og styrke. Enhver bør have et bestemt arbejde at gøre, og dette kan kun udrettes ved helligt arbejde. Først må vi selv kende Guds krav, og så praktisere dem. Så kan vi så sandhedens frø som vil bære frugt til evigt liv. (RH Feb 6, 1908).

Kapitel 8

22. Ezra var villig til at løbe risikoen. - Ezra og hans ledsagere havde besluttet sig for at frygte og adlyde Gud, og sætte hele deres lid til Ham. De ville ikke forme en forbindelse med verden for at sikre sig hjælp eller fjendskab med Guds fjender. Uanset om de var hos mange eller få, vidste de at succesen ville kun

komme fra Gud. Og de havde intet ønske om at deres succes skulle tilskrives onde menneskers rigdom eller indflydelse.

Ezra ville løbe risikoen at lægge sin sag over hos Gud. Han vidste godt at hvis de svigtede i deres vigtige arbejde, ville det være fordi de ikke havde indvilget i Guds krav og derfor kunne Han ikke hjælpe dem.

Skriften giver overmådelig mange beviser på at det er sikrest at slutte sig til Herre, og mister verdens gunst og venskab, end at se hen til verden efter gunst og støtte, og glemme vor afhængig af Gud. Det var fordi de var overbevist om denne sandhed, at jøderne havde nægtet at lade deres fjender gå sammen med dem i opbyggelsen af templet. De så Satans planer i afgudsdyrkernes forslag, der kunne fortrylle (1135) Guds folk til en union og et fællesskab med Hans fjender. (RH Jan. 8, 1884).

Kapitel 9

6. En brødebetyngelsens og ydmygelsens bøn.--Ezra havde denne sande ånd til bøn. Idet han bragte sin anmodning til Gud, for Israels skyld, da de havde syndet frygteligt over for det store lys og privilegierne, så udrød han: "Jeg skammer mig og blues ved at opløfte mit ansigt mod dig, min Gud; for vore synder er gået os over hovedet, og vore overtrædelser er vokset op i himlen." Ezra huskede på Guds godhed og gav atter sit folk et fodfæste i deres hjemland, og han blev overvældet af vrede og sorg over at deres utaknemmelighed over at vende tilbage til den guddommelige gunst. Hans sprog er af sand sjælsydmygelse, den anger som hersker hos Gud i bøn. Kun den ydmyges bøn går ind i Herren af Sabot's ører. (ST Feb. 19, 1885).

Nehemias bog

Kapitel 1

(1135) **1. Mennesker med rette øjeblikke og med principper.**--Nehemias og Ezra er mænd der har fået gode anledninger. Herren har et særligt arbejde for dem at gøre. De skulle kalde folket til at tænke over deres handlemåde, og se hvor de havde gjort deres fejltagelser; for Herren fandt sig ikke i at Hans folk bliver kraftsløse og forvirrede, så de blev sat i fangenskab uden grund. Herren velsignede disse mænd særligt for at stå frem for det rigtige. Nehemias skulle ikke sættes til side som en præst eller en profet, men Herren brugte ham til at gøre et særligt arbejde. Han var blevet valgt som en leder for folket. Men hans troskab mod Gud beroede ikke på hans position.

Herren vil ikke lade sit arbejde blive forhindret, også hvis arbejdsfolkene viser sig uværdige til det. Gud har mænd i reserve, parat til at imødekomme kravene, at Hans arbejde må beskyttes fra al uren indflydelse. Gud vil blive æret og herliggjort. Når den guddommelige Ånd indprenter det menneskets sind, som er udpeget af Gud egnet for arbejdet, svarer han ved at sige: "Her er jeg; send mig."

Gud demonstrerede for folket, som Han havde gjort så meget for, at han ikke ville leve med deres synder. Han arbejde, ikke gennem dem som nægtede at tjene Ham målrettet, som havde fordærvet deres veje for Ham, men gennem Nehemias; for han var registreret i himlens bøger som et menneske. Gud har sagt: "Dem som ærer mig vil Jeg ære." Nehemias viste sig selv som en mand som Gud kunne bruge til at nedlægge falske principper og genoprette himmelskfoldte principper; og Gud ærede ham. Herren vil bruge mennesker i sit arbejde, som er stålfaste for principper, som ikke vil forstyrres af deres sofisterier som har mistet deres åndelige øjesyn.

Nehemias blev valgt af Gud fordi han var villig til at samarbejde med Herren som en genopretter. Falsknerier og rænker blev brug for at fordreje hans renhed, men han vil ikke lade sig lokke. Han nægtede at blive fordærvet af samvittighedsløse menneskers påfund, som er blevet hyret til at gøre et ondt arbejde. Han vil

ikke lade dem efterligne ham ved en fej opræden. Når han så at der blev handlet på forkert grundlag, stod han ikke og så til som tilskuer, og samtykkede i tavshed. Han lod ikke folket konkludere at han stod på den forkerte side. Han tog et fast, urokkeligt standpunkt for det rigtige. Han ville ikke give en uddel til fordærvelsen af de principper som Gud havde fastsat. Uanset den handlemåde som andre måtte udøve, vil han sige: "Sådan gjorde jeg ikke, fordi jeg frygter Gud."

I sit arbejde holdt Nehemias Guds ære og herlighed for øje. De regeringsmænd der var foran ham havde behandlet folket uretmæssigt, "lagde tyng på folket og for brød og vin daglig afkrævede dem (1136) fyrretyve sekel sølv, ligesom også deres tjenere optrådte som folkets herrer. Det undlod jeg", erklærede Nehemias "at gøre af frygt for Gud." (RH 2. maj, 1899).

5-11. En bøn skal studeres.--[Neh. 1,5, 6 citeret.] Nehemias sagde ikke kun at Israel har syndet. "Såre ilde har vi handlet imod dig," siger han, sætter sig selv iblandt dem som har vanæret gud, ved at ikke stå standhaftig for sandheden. . . . [Neh. 1,7-11 citeret.] . . .

Nehemias ydmygede sig selv for Gud, gav Ham den ære der tilkom Hans navn. Sådan gjorde også Daniel i Babylon. Lad os studere disse mænds bønner. De lærte os at vi skal ydmyge os selv, men at vi aldrig skal udviske skillelinjen mellem Guds lovlidige folk og dem som ikke har respekt for Hans lov.

Vi behøver alle at drage nær til Gud. Han vil drage nær til dem som nærmer sig Ham i ydmyghed, fyldt med en hellig ærbødighed for Hans hellige majestæt, og stå over for Ham udskilt fra verden (MS 58, 1903).

6, 7. Nehemias stolede på Guds trofasthed. - I tro griber vi fast det guddommelige løfte, Nehemias lagde sin bøn ned ved den himmelske nådes fodstol, om Gud ville fastholde Sit angrende folks sag, genoprette deres styrke, og opbygge deres ødelagte steder. Gud har være trofast mod Sine trusler, da Hans folk skilte sig ud fra Ham; han fik spredt dem ud iblandt folkene, efter Hans Ord. Og i denne handling fandt Nehemias en forvisning om at Han ville være lige så trofast med at opfylde Sine løfter (SW 1. marts, 1904).

Kapitel 2

4 (Rom. 12,12).Udholdende i bønnen. - I sin forudseenhed lader Gud os ikke kende enden fra begyndelsen; men Han giver os Sit Ords lys til at vejlede os på vor vej, og påbyder os at holde vores tanker forankret på Jesus. Uanset hvor vi er, hvad vi beskæftiger, skal vore hjerter være opløftet til Gud i bøn. Det er at være uholdende i bøn. Vi skal ikke vente før vi kan bøje vore knæ, før vi beder. En gang hvor Nehemias stod frem for kongen, spurgte kongen hvorfor han så, så bedrøvet ud, og hvad han var kommet for at spørge om. Men Nehemias turde ikke svare med det samme. Vigtige interesser står på spil. Folkets skæbne afhang af det indtryk som han kunne give monarkens sind; og Nehemias sendte en bøn til himlens Gud, før han turde svare kongen. Resultatet var at han fik alt det han bad om eller endog ønskede (HS 144).

8, 18. Guds gode hånd anerkendte. - Herren forlanger at vi lader selvet synke i Jesus Kristus, og overlader al ære til Gud. Vort liv er Herrens, og sættes i et ansvar som vi ikke forstår til fulde. Selvets tråde er blevet indvævet i klædningen, og dette har vanæret Gud. Efter at Nehemias havde vundet indflydelse hos monarken, i hvis hof han boede, og over hans folk i Jerusalem, sagde han, i stedet for at tilskrive sine egne overmådelige karaktertræk, hans bemærkelsesværdige rammende bemærkninger og energi ros, så fremlagde han sagen sådan som den var. Han erklærede at hans succes tilskrives at Guds gode hånd var over ham. Han værnedes om den sandhed at Gud var hans sikkerhed i enhver indflydelsesrig position. For alle de karaktertræk som han fik ros for, priste han Guds virkende kraft igennem hans usynlige agenter. Og Gud gav ham visdom, fordi han ikke ophøjede sig selv. Herren underviste ham, hvordan han skulle bruge de gaver han havde fået betroet til den allerbedste fordel, og under Guds ledelse vandt disse talenter andre talenter.

Denne menneskeagent kunne bearbejdes af guddommelige agenter (Brev 83, 1898).

12-15. Engle så menigheden ligesom Nehemias så Jerusalem.

- Langt borte fra stirrede gæsten med sorgbetynt hjerte på hans elskede Jerusalems ruinerede forsvarsværke. Og er det ikke sådan at himlens engle besigtiger tilstanden af Kristi kirke? Ligesom indbyggerne i Jerusalem, venner vi os til eksisterende onder, og er ofte tilfreds med at ikke gøre noget for deres hjælp. Men hvor ofte betragtes disse onder ikke som om de er guddommeligt oplyste. Ser de ikke, ligesom Nehemias, med sorgbetynt hjerte på de ruinerede mure, og portene der er brændt op?

Er der ikke overalt synlige tegn på den skændighed (1137) at forlade Gud og tilpasse sig en syndselskende og sandhedselskende verden? I disse mørke og farefulde dage, hvem kan stå som forsvarer på Zion og vise hende noget godt? Hendes åndelige tilstand og udsigter er ikke i overensstemmelse med det lys og de privilegier der er givet af Gud (SW 22. marts, 1904).

17, 18. Brug for Nehemias'er. - Der er brug for Nehemias'er i menigheden i dag, - ikke mænd som kun kan bede og prædike, men mænd hvis bønner og prædikener er baseret med en fast og alvorlig målsætning. Med handlemåde som denne hebræiske patriot udrettede sine planer på, bude stadig antages af prædikanter og ledende mænd. Da de havde lagt deres planer, skulle de bringe dem til menigheden på en sådan måde, så de vandt deres interesse og samarbejde. Lad folk forstå planerne og få del i arbejdet, og de vil have en personlig interesse dens fremgang. Den fremgang der fulgte med i Nehemias arbejde, viser hvad bøn, tro og energisk handling vil udrette. Levende tro vil foranledige energisk handling. Den ånd lederen viser vil i stort omfang blive genspejlet hos folket. Hvis lederne bekender at tro de højtidelige og vigtige sandheder som skal prøve verden for denne tid, viser ingen brændende iver for at berede et folk til at stå på Guds dag, må vi forvente at menigheden er sorgløs, magelige og fornøjelseselskende (SW 29. marts, 1904).

Vi behøver Nehemias'er i denne verdens tidsalder, som vækker folk op til at se hvor langt fra Gud de er, på grund af overtrædelse af Hans lov. Nehemias var en reformator, en stor mand der var oprejst til et vigtigt tidspunkt. Da han kom i kontakt med det onde og enhver slags modstand, blev der vækket nyt mod og iver. Hans energi og beslutsomhed inspirerede Jerusalems folk; og styrke og mod tog pladsen for svaghed og modløshed. Hans hellige hensigter, hans høje håb, hans muntre helligelse til arbejde var smitsom. Folk greb fat i deres leders entusiasme, og enhver person i hans omgangskreds blev en Nehemias, og hjalp til at gøre sin næstes hånd og hjerte stærkere. Han er en lektie for nutidens prædikanter. Hvis de er uinteresserede, passive, blottet for gudfrygtig iver, hvad kan der da forventes af det folk som de tjener (SW 28. juni, 1904)?

Kapitel 4

1-8. Satan burger stadig foragt og hån. - Nehemias erfaring gentages i Guds folks historie i denne tid. Dem som arbejder i sandhedens sag vil finde at det kan de ikke gøre uden at være vred på dens fjender. Selvom de er blevet af Gud til det arbejde de er involveret i, og Han anerkender deres handlemåde, kan de ikke undgå hån og foragt. De vil blive udråbt som visionære, upålidelige, rænkefulde, hykleriske - kort sagt alt som vil passe deres fjenders mål. De mest hellige ting vil fremstilles i et latterligt lys, for at underholde den ugudelige. En meget lille sarkasme og lav vittighed, blandet med misundelse, jalusi, ugudelighed og had er nok til at oprøre den verdslige hånsmænd. Og disse formastelige spøgefugle skærper hinandens snedighed, og giver hinanden mod til deres blasfemiske værk. Hån og foragt er faktisk smerteligt for menneskenaturen; men de må udholde alle, som er sande over for Gud. Det er Satans politik at således vende sjæle fra at gøre det arbejde som Herren har pålagt dem.

Man kan ikke stole på stolte hånsmænd, men ligesom Satan fandt en sympatisørgruppe i de himmelske sale, ligeså findes disse iblandt Kristi bekendende efterfølgere for dem som de har indflydelse over for, som tror ærligt på dem, som sympatiserer

med dem, beder for deres skyld, og bliver gennemsyret af deres ånd. Dem som er i strid med alt andet, vil slutte sig til efterfølgelsen af de få, som tør gå på pligtens lige sti. Og den samme fjendskab som fører til foragt og hån, vil ved enhver god anledning, indgyde mere vold og grusomme mål, især når Guds medarbejdere er aktive og succesrige (SW 12. april, 1904).

7-9. Forenet med et dragonisk forbund. - Et had og modstand mod Hebræerne dannede et forbund, og skabte gensidig forståelse iblandt forskellige menneskegrupper, som ellers kunne (1138) have bekriget hinanden. Dette vil illustrere hvad vi ofte er vidne til i vore dage i de eksisterende enheder af mennesker fra forskellige trossamfund, for at modsætte sig den nærværende sandhed, hvis eneste forbund synes at være af det som er dragonisk i sin art, at udvise had og bitterhed imod det restfolk som holder Guds bud. "Da bad vi til vor Gud og satte vagt både dag og nat for at værne os imod dem."

Vi er hele tiden i fare for at blive selvtilstrækkelig, stole på vor egen visdom, og ikke gøre Gud til vor styrke. Intet kan forstyrre Satan mere som når vi ikke er uvidne om hans påfund. Hvis vi mærker vor farer, skal vi mærke behovet for bøn ligesom Nehemias gjorde, og ligesom ham, skal vi få det sikre forsvar som vil give os sikkerhed i farens stund. Hvis vi er ryggesløse og ligeegyldige, skal vi visselig overvindes af Satans bedrag. Vi må være årvågne. Når vi, ligesom Nehemias, trækker os tilbage i bøn, tager alle vore forviklinger og byrder til Gud, skal vi ikke føle at vi ikke har noget at gøre. Vi skal våge såvel som bede. Vi bør holde øje med vore modstanderes arbejde, så de ikke for held med at bedrage sjæle. I Kristi visdom, bør vi anstrenge os for at forpurre deres anstrengelser, medens vi samtidig ikke lader dem kalde os ud fra vort store arbejde. Sandhed er stærkere end vildfarelse. Retfærdighed vil få overhånd over fejl. . . .

Vi vil møde modstand af enhver art, ligesom bygmestrene af Jerusalems mure gjorde; men hvis vi våger og beder, og arbejder ligesom de gjorde, vil Gud kæmpe vore kampe for os, og give os dyrebare sejre (RH 6. juli, 1886).

Kapitel 6

3. Måden at møde skræmmende trusler på. - Vi vil få den hårdeste modstand fra dem, der modsætter sig Guds lov. Men ligesom bygmestrene af Jerusalems mure, skal vi ikke bortledes og forhindres i vort arbejde af de efterretninger fra budbringere der ønsker diskussion eller stridighed, eller af skræmmende trusler, udbredelse af falsknerier, eller nogen andre bedrag Satan kan anspore til. Vort svar bør være: Vi er involveret i et stort arbejde, og vi kan ikke komme ned. Nogle gange er vi rådvilde om hvilken vej vi skal gå, bevare æren for Guds sag og forsvare Hans sandhed.

Nehemias handlemåde burde have en stærk indflydelse på vore sind, som den måde vi møder den slags modstandere på. Vi bør tage alle disse ting med i Herrens bøn, ligesom Nehemias sendte sin anmodning til Gud, da hans egen ånd blev ydmyget. Han klyngede sig til Gud med urokkelig tro.

Dette er den handlemåde vi bør udøve. Tid er for dyrebar for Guds tjenere at de forsvarer deres karakter, som bliver fordunklet af dem der hader Herrens sabbat. Vi bør gå frem i urokkelig tillid, og tro at Gud vil give Sin sandhed og store sejre. Når vi livets ydmyghed sagtmodighed og renhed sætter lid til Jesus, skal vi føre en overbevisende kraft hos os, som har sandheden (RH 6. juli, 1886).

Kapitel 9

Bibels principper i modsætning til menneskers skikke. --I Nehemias bogs niende kapitel står Herrens gerninger for Sit folk opskrevet. Folks synder at vende sig fra Gud udpeges. Disse synder har adskilt dem fra Gud, og Han har ladet dem komme under de hedenske nationers kontrol.

Denne beretning har været nedskrevet for vor skyld. Der har været og vil være et behov for at se efter Gud efter råd. Vi må ikke stole på menneskers råd. Vi behøver større dømmekraft, så vi kan skelne mellem sandhed og vildfarelse. Historien fra Israels børn viser det visse resultat af at vende sig fra bibelens principper til menneskers sæder og skikke. Herren vil ikke være til tjeneste når menneskets selvished tilfredsstilles, og fordærver hans arbejde. Han vil ikke give de planer fremgang som leder bort fra troskab mod Hans bud. Han kræver at de talenter der er lånt til mennesker skal bruges til at blive på Hans veje, at udøve retfærdighed og dømmekraft, uanset om det er at nedbryde eller at genopbygge. Gud vil ikke have at vi følger menneskers, som har ignoreret Hans ord, og gør sig selv til skamme med deres levemåde og råd (RH 2. maj, 1899). (1139)

6-15. Se EGW om 2. Mos. 20,1-17, Bind. 1, s. 1103.

38 (Neh. 10,29). Gå sammen i en højtidelig pagt. - Det vil være scenen der er velbehageligt for Gud og engle, om Hans bekendende efterfølgere I denne slægt går sammen, ligesom det gamle Israel gjorde [særlig med henblik på vækkelsen i Nehemias' dage], i en højtidelig pagt, at "overholde og gøre Herrens bud, og hans domme og Hans forordninger" (SW 7. juni, 1904).

Esters bog

Kapitel 1

(1139) **9. Modsætning mellem to fester.**-- Vi læser med fornøjelse om dronning Vastis fest. Dette var ikke en fest for en tilfældig forsamling, men en fest for dronningen for kvinder af rang i riget, som blev underholdt med sømmelig underholdning, uden letsindighed eller sanselighed.

Det var når kongen ikke var sig selv, når hans fornuft blev detroniseret af vindrikkeri at han sendte dronningen, så dem som var med til hans fest, beruset af vin, kunne stirre på hendes skønhed. Hun handlede efter ren samvittighed.

Vasti nægtede at adlyde kongens befaling, tænkte at når han kom til sig selv, ville han kommentere hendes handlemåde. Men kongen havde ukloge rådgivere. De stredes om at det ville være en kraft til kvinderne der ville være til hendes skade. (MS 29, 1911).

10-12. Vastis nægtelse var for kongens gode.--[Ester 1,10. 11 citeret.] Havde kongen fastholdt sin kongelige værdighed ved at vide mådehold,

ville han aldrig have gjort denne befaling. Men hans sind var så påvirket af vinen at han havde drukket så frit, og at han ikke var klar til at handle forstandigt.

Når denne befaling kom fra kongen, gennemførte Vasti ikke hans ordre, fordi hun vidste at vinen var blevet brugt så frit, og at Ahasverus var under indflydelse af forgiftet spiritus. For hendes mands skyld så vel som hendes egen, besluttede hun ikke at forlade hendes position ved kvindens hoved i salen. [Ester 1,12 citeret] (MS 39, 1910).

16-22. Gud underkendte Ahasuerus' dårskab for noget godt.--[Ester 1,16-22 citeret.] Der er lidt tvivl om at kongen, når han senere overvejer sagen, følte at Vasti fortjente at blive æret, snarere end at blive behandlet som han blev.

Ingen skilsmissemislov, sat op af mennesker som i mange dage havde givet sig selv af med at drikke vin, mennesker som var ude af stand til at styre appetitten, havde nogen værdi i øjnene hos kongernes Konge. Disse mænd var ude af stand til at ræsonnere sundt og ædelt. De kunne ikke se den virkelige situation.

Uanset hvor højt deres embede var, er mennesker lydhor over for Gud. Den store magt der blev udøvet af kongerne, førte ofte til ekstremiteter der ophøjer selvet. Og værdien af de løfter de afgiver for at udfærdige love som vanrøgters Guds højere love, fører til stor uretfærdighed.

Anledningerne til at føje sig som det skildres i det første kapitel af Ester, forherliger ikke Gud. Men Herren udfører Sin vilje gennem mennesker som ikke desto mindre fører andre vild. Hvis Gud ikke strækker Sin betvingende hånd ud, vil der kunne ses

besynderlige ting. Men Gud indprente menneskesindene til at udrette Hans hensigter, selvom den nogle fortsætter med at følge forkerte skikke. Og Herren udvirker Sine planer igennem mennesker som ikke anerkender Sine visdomlige lektier. I Hans hænder er enhver jordisk hersker, der går hvorhen han end vil, ligesom Hen vender flodens vande.

Ved den erfaring som Ester bragte til den Medio-persiske trone, arbejde Gud for at udrette Sine mål for Sit folk. Det som blev gjort under megen vins indflydelse udvirkede til noget godt for Israel. (MS 39, 1910)

Kapitel 4

(1140) **14-17. Helligede kvinder kan gøre en vigtig del.** - Igen gennem Ester - dronningen - havde Herren udrettet en mægtig udfrielse for Sit folk. På et tidspunkt virkede det til at ingen magt kunne redde dem. Men Ester og kvinden der var sammen hende imødekom, ved faste og bøn og øjeblikkelig handling, problemet, og bragte frelse til deres folk.

Et studium om kvindens arbejde i forbindelse med Guds sag i gammeltestamentlige tider, vil lære os lektier som vil sætte os i stand til at modstå nødsituationer i arbejdet i dag. Vi kan ikke bringes i en så kritisk og fremtrædende sted som Guds folk var på Esters tid; men omvendte kvinder kan gøre en vigtig del i mere ydmyge positioner. (Brev 22, 1911).

Jobs bog

Kapitel 1

(1140) **1. Moses skrev Jobs bog.**-- De mange år i ørkenens ensomhed var ikke gået tabt. Moses opnåede ikke blot en beredelse for det store arbejde han havde for sig, men under denne tid, under Helligåndens inspiration, skrev han 1. Mosebog men også Jobs bog, som ville læses med den dybeste interesse af Guds folk indtil tidens afslutning. (ST Feb. 19, 1880).

5. Job som en trofast præst.-- Det var godt for forældre at lære en standhaftigheds og helligens lektie fra manden fra Uz. Job forsømte ikke sin pligt for dem uden for sit hus; han var godgørende, venlig, eftertænksom over for andre; og samtidig arbejdede han ihærdigt for at frelse sin egen familie. Midt i blandt hans sønners og døtres festligheder, skælvede han for at hans børn ikke ville gøre Gud mishag. Som en trofast præst til sit hus, sendte han ofre for dem hver især. Han kendte syndes modbydelige karakter, og han tænkte at hans børn kunne glemme de guddommelige krav. Dette ledte ham til Gud som en mellemmand for deres skyld. (RH Aug. 30, 1881).

Kapitel 4

7-9 (kp. 38,1. 2). Ulykker er ikke et tegn på synder. - Det er meget naturligt for mennesker at tro at de store ulykker er sikre tegn på store forbrydelser og enorme synder; men mennesker gør ofte en fejltagelse ved at udmåle karaktertræk. Vi lever ikke i en tid for gengældelsesdomme. Godt og ondt blandes, og ulykker kommer over alt. Nogle gange går mennesker over grænselinien for Guds beskyttelse, og så udøver Satan sin magt over dem, og Gud lægger sig ikke imellem. Job blev smerteligt påvirket, og hans venner søgte at få ham til at anerkende at hans lidelser var resultatet af synd, og få ham til at føle sig fordømt. De repræsenterede hans sag, som en stor synders sag; men herren irrettesatte dem for deres dom over Hans trofaste tjener. (MS 56, 1894).

9. Jobs venner fremstillede Gud forkert. - Der er en ondskab i vor verden, men al lidelse er ikke resultatet af en unaturlig levevej. Job bringes tydeligt frem for os som et menneske Herren

tillod Satan at plage. Fjenden fratog ham alle hans besiddelser; hans familieband blev brudt; hans børn blev taget fra ham. I en tid var hans krop dækket med grimme sår, og han led meget. Hans venner kom for at trøste ham, men de prøvede at få ham til at se at han var ansvarlig for sin syndige handlinger og gøre ham skyldig for Gud, og gøre ham fortjent til hans straf. De bragte en hård prøve over ham, og fremstillede Gud i et falsk lys; men Job veg ikke fra sin loyalitet mod Ham, og Gud belønnede Sin trofaste tjener. (MS 22, 1898).

Kapitel 38

(1141) (Rom. 11,33.) Gud stiller spørgsmål, eleverne kan ikke svare. - Mennesker med den største forstand kan ikke forstå Jehovas mysterier som åbenbaret i naturen. Guddommelig inspiration stillede mange spørgsmål som de mest grundige elever ikke kan svare på. Disse spørgsmål blev ikke stillet for at vi skal kunne besvare dem, men for at henlede vor opmærksomhed på Guds dybe mysterier, og få dem til at være klar over at deres visdom er begrænset; som i ting hverdagslivet er mysterier som ikke kan nås af begrænsede menneskesind; at Guds domme og mål ikke er til at finde ud af, Hans visdom er uransagelig. Hvis Han åbenbarer Sig selv for mennesker, er det at omgive Sig Selv med en tyk sky af mysterier.

Guds mål er at skjule mere af Sig selv end at gøre Sig kendt for mennesker. Kunne mennesker til fulde forstå Guds veje og gerninger, så ville de ikke tro at Han skal være den Almægtige for dem. Mennesker kan ikke omfavne Ham i Hans visdom, fornuft og hensigter. "Hvor usporlige hans veje!" (Rom. 11,33) Hans kærlighed kan aldrig forklares efter naturlige principper. Hvis dette kunne ske, ville vi ikke føle at vi kunne stole på Ham med vore sjæles interesse. Skeptikere nægter at tro, fordi de med deres begrænsede tanker ikke kan fatte den ubegrænsede magt som Gud åbenbarer Sig selv med over for Mennesker. Endog menneskekroppens mekanik kan ikke forstås til fulde; den viser mysterier som forbløffer den mest forstandige.

Idet menneskelig videnskab ikke inden for sin rækkevidde kan forklare Skaberens veje og gerninger, vil mennesker betvivle Guds eksistens, og tillægge den uendelig kraft til naturen. Guds eksistens, Hans karakter, Hans lov, er kendsgerninger som alle de dygtigste menneskers dømmekraft ikke kan bestride. De fornægter Guds krav og forsømmer deres sjæles interesse, fordi de ikke kan forstå Hans veje og gerninger. Alligevel forsøger Gud altid at undervise begrænsede mennesker, så de kan udvise tro på ham og lægge hele deres lid i Hans hænder. Enhver regndråbe eller snefnug, ethvert spirende græsstrå, ethvert blad, enhver blomst og ethvert krat bevidner om Gud. Disse små ting som er så almindelige omkring os, lærer en lektie om at intet er borte fra den almægtige Guds opmærksomhed, intet for småt til hans opmærksomhed. (GCB 18. feb., 1897)1, 2. Se EGW for kp. 4,7-9.

11. Kraften der styrer bølgerne kan styre oprør. - Intet kan se i universet uden Hans kendskab som er almægtig. Ikke en eneste begivenhed i menneskelivet er vor Skaber ukendt. Medens at Satan hele tiden udtænker ondt, underkender Gud det hele, så at det ikke vil skade Hams lovlige børn. Den samme kraft som styrer oceanets højrestede bølger kan holde oprørets og kriminalitetens kræfter i skak. Gud siger til den såvel som til den anden: "Så lagt skal du gå, og ikke længere."

Hvilke troens og ydmyghedens lektier kan vi ikke lære, idet vi opsporer Guds veje med Sine skabninger. Herren kan kun gøre lidt for menneskebørnene, fordi er så fyldt af stolthed og nyttesløs ære. De ophøjer selvet, forstør deres egen styrke lærdom og visdom. Det er nødvendigt for Gud at skuffe deres håb og frustrere deres planer, så de kan lære at stole på Ham alene. Alle vore kræfter er fra Gud; vi kan ikke gøre noget uafhængigt af den styrke som Han har givet os. Hvor er den mand, kvinde eller det barn som Gud ikke støtter? Hvor er det øde sted som Gud ikke udfylder? Hvor er den mangel som ingen andre end Gud kan dække? . . .

Han vil have at vi gør Ham til vor beskytter og vor vejleder i alle livets pligter og anliggender. (ST 14. juli, 1881)

Kapitel 42

10. Bed for dem som sårer os. - Lad os bestræbe os på at vandre i lyset da Kristus er i lyset. Herren vendte Jobs fangenskab, da han bad, ikke kun for sig selv, men for dem, som modsatte sig ham. Da han inderligt ønskede, at de sjæle, som havde syndet imod ham, måtte hjælpes, modtog han selv hjælp. Lad os bede, ikke bare for os selv, men for dem, som har såret os og stadig sårer os. Bed, bed, især i dine tanker. Lad ikke Herren få hvile; for hans ører er åbne til at høre oprigtige og påtrængende bønner, når sjælen er ydmyget for hans åsyn. (Brev 88, 1906).

Salmernes bog

(1142)Anvisning for at studere flere Salmer. - Hvor frygteligt er det ikke når Guds anerkendelse ikke kommer når den skulle være der! Hvor sørgeligt at ydmyge ens selv når det er for sent! Hvorfor, oh, hvorfor giver mennesker ikke agt på indbydelsen? Salmisten siger: "Når du siger: I må søge mit ansigt, siger mit hjerte til jer: Dit ansigt, Herre, vil jeg søge". [Sal. 27,8] Hele denne salme er fortræffelig, og bør sættes ind i klassernes læse- og stavelektioner. Den otteogtyvende, niogtyvende og otteoghalvfjerdsindstyvende salme fortæller om de rige velsignelser som kommer fra Gud over Sit folk, og af deres ringe tilbagebetaling af Hans gode gaver. Den enogfirsindstyvende salme forklarer hvorfor Israel blev spredt. De glemte Gud, ligesom menighederne i vort land glemmer ham i dag. Læs den niogfirsindstyvende, halvfemsindstyvende, enoghalvfemsindstyvende, tooghalvfemstyvende og treoghalvfemsindstyvende salme. Min opmærksomhed er blevet henledt til disse sager. Skal vi ikke tænke over Herrens ord? Disse ting blev skrevet til vor formaning, for hvem verdens ende kommer over, og bør de så ikke være genstand for at studere i vore skoler? Guds ord indeholder lærerige lektier, til irettesættelse, advarsel, opmuntring og som rige løfter. Ville en sådan mad som denne ikke være til betimelig tid for de unge? (MS 96, 1899)

Salme 1

3. Hvad gør den stedsegrønne til en kristen? -- Søg at blive til et stedsegrønt træ. Bær smykket for en ydmyg og stille ånd, som er af stor værdi i Guds øjne. Værn om kærlighedens, glædens, langmodighedens, venlighedens, godhedens troens, ydmyghedens og mådeholdenhedens nådegave. Dette er frugten på det kristne træ. Plantet ved vandets floder, frembringer det dets frugter i rette tid. (MS 39, 1896).

Salme 5

5-12 (Jakob 3,8). Skelne mellem talens egenskaber. -- Talen er en af Guds store gaver til mennesker. Tungen er et lille medlem, men ordene der rummer, som giver stemmen klang, har en stor kraft. Gud erklærer: "Tungen kan intet mennesket tæmme." Den har sat folk op imod folk, og har forårsaget krig og blodsudgydelse. Ord har optændt ild som har været svær at slukke. De har også bragt glæde og fryd for mange sjæle. Og når ord tales er det fordi Gud siger: "Tal Mine ord til dem." fører de ofte sorgen frem til anger.

Talens talent fører ofte store ansvar med sig. Der er brug for at passe godt på dem; for den er en mægtig kraft for ondt såvel som for godt.[Sal. 5,5-12 citeret.]

I disse vers fremvises retfærdighed og uretfærdighed. Dette kendetegner talens træk. (Brev 34, 1899).

Salme 8

3. Se EGW til Es. 60,1.

Salme 11

6 (Mal. 4,1). Fortærende flammer gengælder den onde. -- Den onde modtager deres løn på jorden. "Han lader glødende kul og svovl regne over de uretfærdige, og en glohed vind bliver deres skæbne." Ilden kommer ned fra Gud, ud fra himlen. Jorden er brudt op. Våbnene der er skjult i dens dybder trækkes frem. Fortærende flammer springer fra alle gabene svælg. Selv klipperne brænder. Den dag som kommer skal brænde som en ovn. Elementer skal simpleste under brændende hede, også jorden, og dens gerninger deri skal brændes op. De onde "skal blive overmodige; og dagen der kommer skal brænde dem op, siger hærskarers Herre." Alle straffes "efter deres gerninger." (SW 14. marts, 1905).

Salme 17

(Ef. 6,12; Åb. 12,12.) Davids kamp. - David var en repræsentativ mand. Hans (1143) historie er af interesse for enhver sjæl som stræber efter evige sejre. I hans liv er der to der kæmper for overherredømmet. Vantroen bringer sine styrker i orden, og prøver at fordunkle det lys der skinner på ham fra Guds trone. Dag for dag er kampen i gang i hans hjerte, Satan strides om ethvert skridt der gøres for retfærdighedens styrker. David forstod hvad det vil sige at kæmpe imod magter og myndigheder, imod denne verdens herskere og mørke. Nogle gange er det som at fjenden må vinde sejr. Men til sidst sejrer troen, og David fryder sig over Jehovas frelsende magt.

Den kamp David var igennem, må enhver Kristi efterfølger gennemgå. Satan er kommet ned med stor kraft, vidende at hans tid er kort. Striden belønnes med fuld udsigt til det himmelske univers, og engle står klar til at løfte Guds hårdt pressede soldater en standard imod fjenden, og lægge sejr- og glædesange i deres læber (MS 38, 1905).

5. Alle stier er besat med farer. - Du skal ikke være overrasket over at hele rejsen mod himlen er behagelig. Der er ikke brug for at se på vore egne mangler. Se på Jesus, mørket passerer bort, og det sande lys skinner. Gå dagligt frem, og udtryk Davids bøn: "Mine skridt har holdt dine spor, jeg vaklede ej på min gang." Alle livets stier er besat med farer, men vi er sikre hvis vi følger der hvor Mesteren fører vejen, stoler på Ham Når vi hører hans stemme sige: "Følg mig." "Han der følger mig skal ikke vandre i mørke, men få livets lys." Lad dit hjerte hvile i Hans kærlighed. Vi behøver at hellige sjæl, legeme og ånd. Dette må vi søge efter (NL nr. 11, s. 2).

Salme 18

3. Øges målbevidstheden giver det kraft. - Idet du bekender dig for mænd og kvinder, er din tillid til Herren, du får tildelt større styrke. Beslut dig for at prise ham. Med fast målbevidsthed øges viljekraften, og snart vil du finde at du ikke kan være med at rose Ham [Sal. 18,3 citeret] (MS 116, 1902).

25. En illustration på barmhjertighed og retskaffenhed. - Salmisten fortsætter: "Du selv er barmhjertig." Lad os begynde at praktisere den instruktion der er givet i det otteoghalvtredsindstyvende kapitel af Esajas, der viser barmhjertighed mod dem der er forpinte. "Herren lønnet mig

efter min retfærd." Gud vil lønne mennesker efter deres oprigtighed (MS 116, 1902).

26. Gud møder os hvor vi er. -- "Du viser dig from mod den fromme, retsindig mod den retsindige" - som er at Gud møder os hvor vi er, så at vi skal møde mennesker hvor de er. Lad os ikke, ved at afvise vore medmennesker hvor de er, sætte os selv uden for rækkevidde af Guds kærlighed og barmhjertighed (MS 116, 1902).

Salme 19

(Sal. 119,130.) Lær lektier fra himlene. - Gud kalder på lærere at se himlene og studere Guds værker i naturen. [Sal. 19,1-3 citeret.] Skal vi ikke huske på de lektier som naturen lærer? Skal vi ikke åbne øjnene for vore sanser; og tage Guds smukke ting ind? Vi vil gøre rigtigt i at læse den nittende salme ofte, så vi kan forstå hvordan Herren binder Sin lov til Hans skabte værker. . . .

Vi skal betragte Guds forunderlige værker, og gentage de lektier vi lærer af dem for vore børn, så vi kan lede dem til at se Hans dygtighed, Hans kraft, Hans storhed i Hans skabte værker.

Hvilken Gud er vor Gud! Han hersker over Sit rige med flid og omhu, og Han har bygget et hegn - de ti bud - omkring Hans undersåtter, for at beskytte dem fra overtrædelse. Når han forlanger lydighed mod sit riges lov, giver Gud Sit folk sundhed og lykke, fred og glæde. Han lærer dem at den karakterfuldkommenhed han forlanger, kun opnås ved at blive fortrolig med Hans Ord. Salmisten erklærer: "Tydes dine ord, så bringer de lys, de giver enfoldige indsigt." (MS 96, 1899).

1-14. En åbenbaring af højere uddannelse. - Da menneskesønnen kom blandt menneskene, bragte han himlens forstand med Sig; for Han skabte verdenerne og alle (1144) ting som er deri. Menneskets studier om videnskab og natur, som ikke har fået hjælp fra guddommelig instruktion, kommer til kort om de dyrebare ting som Kristus vil have at mennesket skal lære om den naturlige verdens ting. Mennesket lader sig ikke undervise af de små ting i naturen, som lærer store og vigtige sandheder der er nødvendig for sjælens frelse.

Lydighed mod naturens love er lydighed mod guddommelige love. Kristus kom til alle som naturens Gud. Han kom for at genspejle alle naturens ting på alle, ting som er relativt vigtige, himlens ære, for at indprente menneskesindet med Hans ære, som skabte alle ting, og undervise mennesker i at adlyde Hans røst, og bibringe den sande uddannelses videnskab, som er den sande religions enkelthed. [Sal. 19,1-6 citeret.]

Så knytter salmisten Guds lov i den naturlige verden med de love der gives til Hans skabte intelligensvæsener [Sal. 19,7-14 citeret.]

Denne salme åbenbarer den højere uddannelse, som alle må tage imod, eller gå tabt i deres synder. Mennesket er ulydig imod Jehovas love. Når Herren påbyder naturen at frembære vidnesbyrd mod de ting som han har gjort, bevidner de straks om Guds ære.

Kristi fremviser de jordiske ting, så de kan repræsentere det åndelige Lignelsen om sædemanden og sæden har en lektie af allerhøjeste betydning. Kristus har åbnet dette op for os, som en lektie bog, for at repræsentere den åndelige såning. Herren henleder opmærksomheden på de ting som Han har skabt, og de ting gentager Kristi lektier. Han påbyder naturens ting om at tale til sanserne, så at mennesker kan give agt på Guds stemme deri. Naturens ting siger evige sandheder (MS 28, 1898).

1 (se EGW til Es. 40,26). Månen og stjerne kan være vore ledsagere. - Himlene må være en studiebog for dem [de unge], som de lærer lektier fra, der har intens interesse. Månen og stjernerne kan være deres ledsagere, tale til dem på det mest veltalende sprog af Guds kærlighed (YI 25. okt., 1900).

Naturens videnskab, er Guds skatkammer. - Hvis Kristi efterfølger vil tro Hans ord og praktisere det, er der ingen videnskab i den naturlige verden, men han vil kunne gribe og bruge, intet andet end de midler som han kan give sandheden til andre med. Naturlig videnskab er Guds skatkammer, som enhver studerende i Kristi skole kan trække på. Guds veje i naturlig

filosofi, og mysterier i forbindelse med Hans handlemåde med mennesker, er et skatkammer som alle kan trække fra (MS 95, 1898).

Videnskab og religion kan ikke skilles ad. - Naturen er fuld af lektier om Guds kærlighed. Rettelig forstået har disse lektier ført til skaberen. De pegede fra naturen til Gud, lærte de enkle og hellige sandheder som renser sindet, fra at sætte det i tæt berøring med Gud. Disse lektier understreger den sandhed, at videnskab og religion ikke kan skilles ad.

Kristus kom til denne jord for at undervise mennesker i Guds rige mysterier. Men mennesker kunne ikke forstå Hans lektier med menneskelig forstand. Menneskers visdom kan ikke lægge grund til den videnskab der er guddommelig. . . . Når mennesker er forliget med Gud, taler naturen til ham i himmelsk visdommelige ord, frembærer vidnesbyrd til den evige sandhed i Guds ord. Når Gud fortæller os betydningen af tingene i naturen, glimter den sande religions videnskab frem, forklarer forholdet til Guds lov til den naturlige og åndelige verden (MS 67, 1901).

1-3 (se EGW til Sal. 147,4). Studere skabningen opløfter sindet. - Hvis den letsindige og fornøjelsessøgende vil lade deres tanker dvæle på det reelle og sande, kan hjertet blot fyldes med ærbødighed, og de vil tilbede naturens Gud. Studiet af Guds karakter, som den er åbenbaret i Hans skabte værker, vil åbne op for tanker der drager sindet bort fra lave, og fornedrende fornøjelser. Kundskabens til Guds værker og veje kan vi kun begynde på i denne verden, studiet vil fortsætte ud i evigheden. (YI 6. maj, 1897).

1-6. Naturens kræfter er Guds prædikanter. - [Sal. 19,1-6 citeret.] Gud opmuntrer os til at betragte Hans værker i den naturlige verden. Han ønsker at vi skal vende vore tanker fra at studere det kunstige til det naturlige. Vi skal forstå dette bedre idet vi opløfter vore øjne til Guds bjerge, og betragter de værker som hans egne hænder har skabt. De er Guds værk. Hans hænder har formet bjergene og (1145) afvejer dem i deres position, så de ikke skal bevæges uden på Hans befaling. Vinden, solen, regnen, sneen og isen, er alle Hans tjenere der skal gøre Hans vilje (MS 16, 1897).

14 (Ordsp. 4,23; Matt. 12,34-37; Fil. 4,8). Kontrolleret, ædel tankegang er antageligt for Gud. - [Sal. 19,14 citeret.] Når Gud arbejder med hjertet med Sin Helligånd, må mennesket samarbejde med Ham. Der må bindes op om tankerne, begrænses, holdes borte fra at dele sig og tænke over ting som kun svækker og besmitte sjælen. Tankerne må være rene, og hjertets meditationer må være rensede, hvis mundens ord skal være antagelige for himlen, og til hjælp for dem du omgås. . . . [Matt. 12,34-37 citeret.]

I bjergprædiken præsenterede Kristus de vidtrækkende principper i Guds lov for sine disciple. Han underviste Sine tilhørere og sagde at loven kunne overtrædes af tanker der bygger på et ondt ønske, som føres ud i livet. Vi er forpligtiget til at kontrollere vore tanker og underlægge dem Guds lov. Herren har givet os sindets ædle kræfter, så de kan bruges til at tænke over himmelske ting. Gud har gjort overmådige tilvejebringelser, så sjælen til stadighed vokser i guddommelig liv. Overalt har han sat agenter der hjælper os til at udvikle os i kundskab og dydighed; og dog, hvor lidt påskønnes disse agenter eller har glæde af dem! Hvor ofte hengiver sindet sig ikke til det som er jordisk, sensuelt og basisk! Vi giver vor tid og tanke til trivielle og tarvelige ting i verden, og forsømmer de store interesser som angår d et evige liv. Sindets ædlere kræfter forklejnes og svækkes fordi der ikke arbejdes med temaer det ville være værd for dem at koncentrere sig om. [Fil. 4,8 citeret.]

Enhver, der ønsker at få del i den guddommelige natur, bør forstå at værdsætte den kendsgerning, at han må undfly den fordærvelse, som lysterne har bragt ind i verden. Det må bestandig være en alvorlig kamp mellem sjælen og sindets onde forestillingsverden. Der må være en stadig modstand mod fristelse til synd i tanke eller handling. Sjælen må bevares fra enhver plet ved tro på ham, som er i stand til at bevare dig fra at falde. Vi burde grunde over skrifterne og tænke nøjternt og oprigtigt over ting, der angår vor evige frelse. Jesu uendelige barmhjertighed og kærlighed, det offer, han har bragt for vor

skyld, kalder på den største alvorlige og højtidelige overvejelse. Vi burde dvæle ved vor kære Frelses og Talsmands egenskaber. Vi burde prøve at forstå betydningen af frelsesplanen. Vi burde grunde over hans opgave, som kom for at frelse sit folk fra deres synder. Ved bestandig beskuelse af det himmelske vil vor tro og vor kærlighed blive stærkere. Vore bønner vil blive Gud mere og mere velbehagelige, fordi de vil blive mere og mere iblandet med tro og kærlighed. De vil blive mere vise og inderlige. Der vil være en mere stadig tillid til Jesus, og du vil få en daglig levende erfaring i Kristi villighed og kraft til at frelse alle til det yderste som kommer til Gud ved Ham.

Vi ved beskuelse, og når vi vender vort sind mod vort guddommelige forbilledes fuldkomne træk, vil vi længes efter at blive fuldstændigt forvandlede og fornyede i hans renheds billede. Sjælen vil hunge og tørste efter lighed med ham, som vi tilbeder. Jo mere vore tanker dvæler ved Kristus, jo mere vil vi tale om ham til andre og repræsentere ham for verden. Vi er opfordrede til at drage ud og stille os fra verden, for at vi kan være den Højestes sønner og døtre. Det er en hellig forpligtigelse for os at ære Gud som hans børn på Jorden. Det er afgørende, at tanken forbliver hos Jesus, så vi indtil enden kan sætte vort håb til den nåde, det vil være at se Jesus, så vi indtil enden kan sætte vort håb til den nåde, det vil være at se Jesus Kristus åbenbaret hos (RH 12. juni, 1888).

Salmerne 19, 20

Den nittende og tyvende salme er specielt er særlig til os. - Herren vil have os til at vågne op til vor sande åndelige tilstand. Han ønsker at enhver sjæl skal ydmyge hjerte og sind for Ham. De inspirerende ord findes i den nittende og tyvende salme bringes frem til mig til vore folk. Det er vor forret at acceptere (1146) disse dyrebare løfter, og tro advarslerne. Jeg beder for at vore hjerter må være helt vågne for de farer der omgiver dem, der er ligeglade med sjælens velfærd. Vi behøver at forstå hvad skrifterne siger.

I nattestunden var det som om disse ord blev gentaget til folk: Der er behov for at få ransaget selvet nøje. Vi har ikke tid til at føje selvet. Hvis vi er knyttet til Gud, skal vi ydmyge vore hjerter for Ham, og være meget nidkær for at udvikle kristen karakter. Vi har et stort og højtideligt arbejde at gøre, for at verden bliver oplyst om de tider vi lever i; og de vil blive oplyst når et direkte vidnesbyrd frembæres. De vil ledes til at ransage selvet nøje (Brev 12, 1909).

Salme 25

18 (2 Sam. 16,12). En stærk mand i en storm. - David har aldrig været så beundringsværdig, end han var i sin modgangstid. Aldrig har denne Guds ceder rigtig større, da han brydes med storm og uvej. Han var et menneske med det største temperament, som kunne have rejst de stærkeste bitterhedsfølelser. Han gik til kødet med beskyldning om ufortjent fejl. Han fortæller os at skammen har sønderbrudt hans hjerte. Og det ville have været overraskende hvis han, i sindssyge, havde sine ukontrollerede vrede frit løb, for at bryde ud i heftigt raseri, hævnakt. Men der var intet i dette som kunne forventes af et menneske med hans karakterpræg. Med sønderbrudt ånd og tårefyldte følelser, og uden udtryk for græmme sig, vendte han sine herlighedsscenerier tilbage og også hans forbrydelser, og følger op om sin flygt for sit liv (Brev 6, 1880).

Salme 32

1, 2. David blev omvendt igen. - David blev tilgivet for hans overtrædelse fordi han ydmygede sit hjerte for Gud i anger og sjælebrøde, og troede at Guds løfte til at tilgive var blevet

opfyldt. Han bekendte sin synd, angrede og blev omvendt. I begejstring for tilgivelse, udbrød han: "Salig den, hvis overtrædelser er forladt, hvis synd er skjult: Saligt det menneske, Herren ej tilregner skyld, og i hvis ånd der ikke er svig." Velsignelsen kommer på grund af tilgivelse; tilgivelsen kommer gennem troen på at den synd, der er bekendt og angret, frembæres af den store Syndbærer. Således kommer alle vore velsignelser fra Kristus. Hans død er et sonoffer for vore synder. Han er den store Mellemmand, igennem hvem vi får Guds barmhjertighed og gunst. Så er han i virkeligheden vor tros Skaber, Ophavsmand såvel som Fuldender (MS 21, 1891).

Salme 33

6, 9. Se EGW til 1. Mos. 1,1-3, Bind 1, s. 1081.

Salme 34

12-15. Forsikringen fostrer sundheden. --[1 Peter 3,10-12 citeret.] . . .

Forsikringen om Guds billigelse vil fremme fysisk sundhed. Den befæster sjælen imod tvivl, rådvildhed, og overmådelig sorg som så ofte tapper de vitale kræfter for energi og fremkalder nervesygdomme af den mest svækkende og pinefulde karakter. Herren har givet Sit ufejlbarlige ord for at Hans øjne skal være over de retfærdige og Hans øre åben for deres bønner, medens Han er imod alle dem som gør ondt. Vi gør et meget hårdt arbejde for os selv i denne verden, når vi tager en sådan kurs, at Herren er imod os (RH 16. okt., 1883).

Salme 35

28. Tungens opdragelse. -- Tungen behøver at blive uddannet og disciplineret og oplæres til at tale om himlens herlighed, at tale om Jesu Kristi uforlignelige kærlighed (Brev 32, 1890).

Salme 42

1. Vore sjæle burde hunge efter himlens gaver. - Vi skal komme til Gud (1147) i tro, og udgyde vore bønner for Ham, tro at Han vil arbejde for vor skyld, og for deres skyld som vi prøver at frelse. Vi skal bruge mere tid til alvorlig bøn. Vi skal med en tillid som et lille barns komme til vort himmelske Fader og fortælle ham om al vor trang. Han er altid rede til at tilgive og hjælpe. Der er et udtømmeligt forråd af guddommelig visdom, og Herren opfordrer os til at benytte os af det i rigt mål. Den længsel, vi burde føle efter åndelig velsignelse, beskrives i disse om: "Som hjorten skriger efter rindende vand, således skriger min sjæl efter dig, o Gud." Vi bør have en større sjælehunger efter de rige gaver, som Himmelen har at give. Vi skal hungre og tørste efter retfærdighed.

Gid det var vort brændende ønske at kende Gud gennem erfaringer, at bringe vor sag frem for den Allerhøjeste, at række hånden ud i tro og lægge vore hjælpeløse sjæle over på ham, som er mægtig til at frelse. Hans miskundhed er bedre end livet. (MS 38, 1905)

Salme 51

1-17. Vejen tilbage til Gud. - Jeg bringer jer den enoghalvtredsindstyvende salme, en salme fyldt med dyrebare lektier. Fra den kan vi lære hvilken vej vi skal følge hvis vi har forladt Herren. Herren sendte et irettesættelsesbudskab til Israel ophøjede og ærede konge, igennem Hans profet. David bekendte

sin synd og ydmygede hans hjerte, erklærede at være retfærdig med alle Hans handlemåder [Sal. 51,1-17 citeret] (MS 147, 1903).

Den største skyld er synd imod Gud. - Synd er synd, uanset om den er begået af en der sidder på én trone, eller af én på livets ydmygere stier. Dagen kommer hvor alle, der har begået synd, vil komme til bekendelse, også selvom det er for sent for dem at modtage tilgivelse. Gud venter længe på at synderen skal angre. Han udviser en forunder overbærenhed. Men Han må til sidst drage overtræderen af Hans lov til regnskab.

Et menneske pådrager sig skyld ved at såre et medmenneske, men hans hovedskyld er den synd han har begået imod Herren, og den onde indflydelse hans eksempel har på andre.

Det oprigtige Guds barn tager ikke let på nogen af Hans forlangender (MS 147, 1903).

3. En levende samvittighed fører til bekendelse. - David jublede ofte i Gud, og alligevel dvælede han meget ved sin egen uværdighed og syndighed. Hans samvittighed sov ikke eller var død. "Min synd," råbte han, "er altid foran mig." Han smigrede ikke sig selv med at synd var en sag som ikke havde noget med at gøre, og at det ikke angik ham. Idet han så bedragets dybder i hans hjerte, fik han dyb afsky for sig selv, og bad om at Gud ville holde ham tilbage ved Hans kraft, fra formastelige synder, og rense ham fra skjulte fejl.

Det var ikke for os at lukke vore øjne og forhærde vor samvittighed, så vi ikke ser eller erkender vore synder. Vi har brug for at værne om den belæring vi har fået om syndens hadefulde karakter, så at i kan angre og bekende vore synder (Brev 71, 1893).

Salme 63

5,6 (Sal. 104,34). Meditation fører til kærlighed og fællesskab.

- Læg jer selv helt i Jesu hænder. Tænk over hans store kærlighed, og så længe du tænker over Hans selvfornægtelse, er hans uendelige offer gjort for vor skyld, for at vi skal tro på ham, vil dit hjerte blive fyldt med hellig glæde, stille fred, og ubeskrivelig kærlighed. Idet vi taler om Jesus, idet vi kalder på ham i bøn, vil vor tillid til at Han er vor personlige, elskelige Frelser blive styrket og Hans karakter vil vise sig mere og mere elskelig. . . . Vi kan nyde rige kærlighedsfester, og idet vi helt tror at vi er adopteret af Ham, kan vi få en forsmag på himlen. Vent på Herren i tro. Herren drager sjælen i bøn, og lader os mærke Hans dyrebare kærlighed. Vi har en nærhed til ham, og kan få et lifligt fællesskab med Ham. Vi får et tydeligt syn på Hans ømhed og medfølelse, og vore hjerter er brudt og smeltet med at betragte den kærlighed som er givet til os. Vi mærker i virkeligheden Kristi tilstedeværelse i sjælen. Vi bliver i Ham, og mærker et hjem sammen med Jesus. Løfterne flyder ind i sjælen. Vor fred er som en flod, der med herlighedsbølge efter herlighedsbølge ruller ind i hjertet, og i virkeligheden (1148) har vi fællesmåltid med Jesus og Han med os. Vi har en erkendbar sans for guds kærlighed, og vi hviler i Hans kærlighed. Intet sprog kan beskrive det, det er udover al kundskab. Vi er ét med Kristus, vort liv er skjult med Kristus i Gud. Vi har forvisningen at når Han, som er vort liv skal vise sig, så skal vi også vise os sammen med Ham i herlighed. Med stærk forsikring, kan vi kalde Gud for vor Fader (Brev 52, 1894).

Salme 66

1-5. Denne salme sang Kristus ofte.--[Sal. 66,1-5 citeret.]

Denne salme og dele af den tooghalvfjerdsindstyvende salme sang Kristus ofte. Det var den mest enkle og beskedne måde Han underviste andre på (YI 8. sept., 1898).

16. Pris Gud mere. - Ville det være godt at opelske taknemmelighed, og sende takkesange til Gud? Som Kristne bør vi prise Gud mere end vi gør. Vi burde bringe mere og mere klarhed over Hans kærlighed i vore liv. Når vi i tro ser hen til

Jesus, genspejles Hans glæde og fred fra ansigtsminerne. Hvor alvorlig bør vi ikke forsøge at sætte os selv i forhold til Gud, så vore ansigter kan genspejle solskinet af Hans kærlighed! Når vore egne sjæle levendegøres af Helligånden, skal vi udøve en opløftende indflydelse på andre, som ikke kender glæden ved Kristi nærhed.

David sagde: "Kom og her, alle I der frygter Gud, og jeg vil fortælle hvad han har gjort for min sjæl" (MS 115, 1903).

Salme 71

9,17.19 (Sal. 92,13-15). På vagt imod onderne i den høje alder. - David bad Herren indstændigt om at ikke svigte ham i hans høje alder. Og hvorfor bad han sådan? Han så at de mest aldrende omkring ham var ulykkelige, fordi de uheldige karaktertræk var blevet større med alderen. Hvis de af naturen var tilbageholdne og begærlige, var de, de mest ubehagelige i de modne år. Hvis de var jaloux, irritable og utålmodige i de unge, vil de være dette særligt når de var så gamle.

David blev forpint da han så dem, som tidligere virkede til at have gudsfrygten for sig, men nu i en gammel alder lod til at have svigtet Gud og udsat sig for hån af Herrens fjender. Og hvorfor kom de i den situation? Idet de blev ældre lod de til at miste deres tidligere dømmekraft, og de var åbne for at lytte til fremmede bedrageriske påfund, med hensyn til dem som de skulle betro sig til. Deres ubetvungne jalousi flammede nogle gange op, fordi alle ikke var enige i deres svigtende dømmekraft. Nogle tænkte at deres egne børn slægtninge ønskede at de døde for at tage deres plads og besidde rigdom, og modtage den hyldelse som de var blevet givet. Og andre blev kontrolleret så meget af jalousi og begærlige følelser at de udslettede deres egne børn.

David blev stærkt berørt. Han var forpint. Han så frem til det tidspunkt hvor han blev ældre, og frygtede at Gud ville forlade ham og han ville være lige så ulykke som andre ældre personer, hvis optræden han havde lagt mærke til, og at han ville overlades til Herrens fjenders bebrejdelse. Med den byrde på sig, bad han alvorligt [Sal. 71,9. 17. 19 citeret]. David mærkede at det var nødvendigt at vogte sig imod de onder som fulgte med en høj alder.

Det er ofte sådan at ældre personer ikke vil indrømme at deres mentale styrke svigter, og afkorter deres dage ved at tage imod den omsorg, som tilkommer deres børn. Ofte spiller satan på deres indbildning, og leder dem til at opsamle deres midler, med gnieragtig omhu, og skaber således en stadig bekymring for deres jordiske guder. Nogle vil endog frarøve sig selv mange af livets goder, og hellere sætte alle kræfter ind, frem for at bruge de midler som de har. Således er de stadig plagede, fordi de er bange for at de skal mange noget i fremtiden.

Hvis disse ville tage det standpunkt Gud vil have dem til, vil deres sidste dage være deres bedste, deres lykkeligste. Dem som har børn, som de kan betro ærlighed og ledelse til, bør lade dem lede for sig, og sørge for deres lykke. Hvis de ikke gør dette, vil Satan udnytte deres manglende mentale styrke, og lede for dem. De bør lægge bekymringer og byrder til side, og bruge deres tid så (1149) godt som de kan, og modnes for himlen (ST 19. feb., 1880). **17.** Se EGW for 1 Sam. 2,26, bind. 2, s. 1010.

Salme 77

7, 10-12. Davids foranderlige mentale erfaring.--Salmisten David erfarede mange foranderligheder i sit sind. Nogle gange fik han et syn på Guds vilje og veje, han blev højt ophøjet. Da han så opfangede øjesynet fra Guds barmhjertighed og uforanderlige kærlighed, var det som om at alt blev omhyllet i en sky af mørke. Men igennem mørkets sky fik han syn for Guds egenskaber, som gav ham mod og styrkede hans tro. Da han mediterede over livets vanskeligheder og farer, så de så forskrækkede ud at han selv mente at han var blevet forladt af Gud på grund af hans synder. Han så sin synd i et så stærkt lys at

han udbrød: "Vil Herren bortstøde for evigt og aldrig mere vise nåde."

Men idet han grad og bad, fik han et klarere syn på Guds karakter og egenskaber, og blev uddannet af himmelske agenter, og han besluttede at hans ideer om Guds dom og strenghed var overdrevne. Han forkastede de indtryk han havde fået, som resultat af hans svaghed, uvidenhed og fysiske skavanker og som vanære for Gud, og med fornyet tro udbrød han: "Det er min smerte; at den højestes højre er ikke som før."

Han studerede meget alvorligt Guds veje, udtrykt i Kristus, da han var omhyllet i skystøtten, og blev givet til Moses, for at blive gentaget for hele Israel. Han genkaldte hvad Gud havde gjort, for at sikre Sig et folk, som Han kunne betro hellig og livsvigtig sandhed fremover i tiden. Gud arbejdede på den mest forunderlige måde, for at udfri mere end en million mennesker; og idet David betragtede Hans pagter og løfter til dem, vidende at de gjaldt alle der behøver dem lige så meget som for Israel, brugte han dem på sig selv og sagde: "Jeg kommer Herrens gerninger i hu, ja kommer dine fordums undere i hu. Jeg tænker på al din gerning og grunder over dine værker."

Hans tro greb fat i Gud, og han blev styrket og opmuntret; selvom han genkendte Guds veje som mystiske, vidste han dog at de var barmhjertige og God; for dette var Hans karakter som blev åbenbaret for Moses: "Da steg Herren ned i skyen; og Moses stillede sig hos ham der og påkaldte Herrens navn. Og Herren gik forbi ham og råbte: »Herren, Herren, Gud, som er barmhjertig og nådig, langmodig og rig på miskundhed og trofasthed."

Da David brugte disse løfter og forrettigheder på sig selv, besluttede han at han ikke længere ville forhaste sin afgørelse, og miste modet, og kaste sig selv ned i hjælpeløs fortvivlelse. Hans sjæl fyldtes med mod, idet han betragtede Guds almindelige karakter, som blev vist i Hans lære, Hans overbærenhed, Hans overordentlige storhed og barmhjertighed, og han så at Guds gerninger og undere ikke skal bruges i begrænset omfang.

Men igen skifter Davids erfaring [Sal. 73,2-5; 12,17-23.28 citeret] (MS 4, 1896).

Salme 89

14. Tvillingesøstre. - Retfærdighed har en tvillingesøster som altid skal stå ved hendes side: Det er barmhjertighed og kærlighed (brev 18e, 1890).

(1 Peter 5,3.) Mennesker må ikke herske over andre. - Lad dem som har betroede stillinger frigøre sig selv fra den ubarmhjertige ånd som forhåner Guds så meget. Retfærdighed og dømmekraft er Hans trones hjemsted. Lad ingen tro at Gud har givet mennesker magt til at herske over deres medmennesker. Han vil ikke acceptere det menneskers tjeneste, som gør Kristi arvinger modløse og skader dem. Nu er det tid at enhver person ransager sig selv, og selv beviser, at han kan se om han har troen. Ransag nøje de motiver som får dig til at handle. Vi er involveret i den Allerhøjestes arbejde. Lad os ikke indvæve selvskhedens tråde i vort net. Lad os rejse os til et højere stadige i vor daglige erfaring. Gud vil ikke varte op om noget menneskes synder (MS 42, 1901).

Salme 90

(1150) 8. Vi må se vore liv som Gud ser det. - At dvæle ved Jesu, skønhed, godhed, barmhjertighed og kærlighed styrkes med mentale og moralske kræfter, og så længe sindet oplæres til at gøre Kristi gerninger, og være lydige børn, vil I jævnligt spørge: Er dette Herrens vej? Vil Jesus være tilfreds med få mig til dette? Vil denne handlemåde behage mig selv eller behager den Jesus?

Så vil enhver sjæl huske Herren ord: Du har mine skjulte synder i dit ansigts lys. Mange behøver at forandre deres tanke- og handlingsbane så afgjort, hvis de vil behage Jesus. Vi kan sjældent se vore synder i det frygtelige lys som Gud kan give. Mange har vænnet sig selv til at gå en syndig vej, og deres hjerter

forhærdes, under indflydelse af Satans kraft Og deres tanker fanges under hans onde indflydelse; men når de i Guds styrke og nåde sætter deres tanker op imod Satans fristelser, gøres deres sind klare, deres hjerter og samvittighed påvirkes af Guds ånd bliver de følsomme, synden ser sådan ud som den gør - overmådelig syndig. Så er det tidspunktet hvor skjulte synder sættes frem i lyset for deres ansigt. De bekender deres synder for Gud, og angrer dem og skammer sig over synden. . . . Han haster dem bag sin ryg fra Hans ansigts lys (Brev 43, 1892).

Salme 91

Tab understøttes af den onde. - I den enoghalvfemsindstyvende salme er den mest forunderlige beskrivelse af Herrens komme til at bringe den ondes ondskab til en ende, og give dem som har valgt Ham som deres Genløser forsikringen om Hans kærlighed og beskyttende omsorg. [Sal. 91,1-15 citeret.]

Den retfærdige forstår Guds regering, og vil juble af hellig glæde I den evige beskyttelse og frelse som Kristus gennem Sine fortjenester har sikret til dem. Lad alle huske på dette, og ikke glemme at de onde, som ikke tager imod Kristus som deres personlige frelser, og ikke forstår Hans forsyn. De har ikke valgt retfærdighedens vej, og de kender ikke Gud. Uanset alle de goder Han så nådigt har givet dem, har de misbrugt Hans nåde ved at ikke anerkende hans godhed og barmhjertighed han har vist dem, ved disse gode gaver. På ethvert tidspunkt kan Gud trække Sin forunderlige barmhjertigheds- og kærlighedstegn tilbage fra den forhærdede.

Oh, om menneskelige agenter kunne tænke over hvad det sikre resultat vil være af deres utaknemmelighed mod Ham, og om deres vanrøgt af Kristi uendelige gave til vor verden! Hvis de fortsætter med at elske overtrædelser højere end lydighed, vil de nuværende velsignelser og Guds store nåde som de nu nyder, men ikke påskønner, til sidst blive anledning til deres evige ruin. De kan have et tidspunkt hvorefter de vælger at involvere sig i verdslige fornøjelser og syndig behag, frem for at standse sig selv i deres syndige kurs, og leve for Gud og for himlens Majestæts ære; men når det er for sent for dem at se og forstå det som de har negligeret som en værdiløs ting, vil de vide at det betyder at være uden Gud, og uden håb. Da vil de kunne fornemme hvad de har mistet ved at vælge illoyalitet mod Gud og stå i oprør imod Hans bud. I fortiden trodsede de Hans kraft og forkastede Hans tilbud om barmhjertighed; til sidst vil Hans domme falde over dem. Da vil de erkende at de har mistet lykke - liv, evigt liv, i de himmelske sale. . . .

På det tidspunkt hvor Guds domme falder ubarmhjertigt, oh, hvor misundelsesværdigt for den onde vil være i deres position som forbliver "på den Aller Højestes skjulte sted" - den bolig hvori Herren skjuler alle, der har elsket Ham og har adlydt hans bud. Den retfærdiges lod er i virkeligheden misundelsesværdig på dette tidspunkt, for dem som lider på grund af deres synder. Men barmhjertighedens dyr er lukket for den onde, der sendes ikke længere bønner op for hans skyld, efter at prøvetiden er til ende. Men dette tidspunkt er ikke kommet endnu. Barmhjertighedens liflige stemmer høres stadig. Herren kalder nu syndere at komme til Ham (MS 151, 1901).

Salme 92

(1151) **12. En "Palmetræs" kristen.** - Palmetræet vil repræsentere en kristens liv. Den står oprejst blandt den brændende sandørken, og tørrer ikke ud, for den trækker sin næring fra livets udspring under overfladen (RH 1. sep, 1885).

Den kristne er en palme i ørknen. - [Sal. 92,12 citeret.] Se den trætte rejsende, der slider over den varme sandørken, uden skyggested til at beskytte sig fra en tropisk sols stråler. Hans vanforsyning svigter, og han har intet at slukke sin brændende tørst med. Hans tunge bliver opsvulmet; han vansmægter som en fordrukken mand. Syner om hans hjem og venner går forbi hans

tanker, idet han selv tror at han er ved at gå tabt i en forfærdelig ørken. Pludselig lyder et glædesråb fra dem længere fremme. Et stykke derfra, i det triste sandørken, dukker et grønt og blomstrende palmetræ op. Håbet opildner hans pulsslag. Det som giver livskraft og friskhed til et palmetræ, vil nedkøle de opildnede pulsslag, og give liv til dem som går til at tørst.

Ligesom palmetræet, der trækker næring fra de levende vande, er grønt og nærende midt i ørknen, ligeså må den kristne trække rige nådesforsyninger fra Guds kærlighed kilde, og kan lede de trætte sjæle, der er fulde af rastløshed og ved at gå til i syndens ørknen, for de vande som de må drikke og leve af. Den kristne peger altid sine medmennesker til Jesus, som indbyder. "Hvis nogen tørster, så lad han komme til Mig og drikke." Denne kilde ophører aldrig; vi må drage, og drage igen (ST 26. okt., 1904).

Hvis den kristne overhovedet skal trives og vokser, må han gøre det iblandt dem der er fremmede for Gud, iblandt spottere, genstand for latterliggørelse. Han må stå oprejst som palmetræet i ørknen. Himmelen kan være som kobber, ørkensandet kan piskes op omkring palmetræets rødder og hobe sig op i dynger omkring stammen. Alligevel lever træet som et stedsegrønt træ, frisk og livskraftig i det hede ørkensand. Fjern sandet, til du kommer ned til røddernes udløbere, og du vil opdage hemmeligheden ved dets liv; rødderne trænger dybt ned til jordens skjulte vandkilder.

Kristne kan passende repræsenteres ved palmetræet. De er ligesom Enok; selvom de er omgivet af fordærvende indflydelser, griber deres tro fat på den Usynlige. De vandrer med Gud og får styrke og nåde fra ham til at modstå den moralske forurening, der omgiver dem. Ligesom Daniel ved Babylons hof står de rene og ubesmittede; deres liv er skjult med Kristus i Gud. De er retskafne i ånden midt i lastefuldhed; de er sande og trofaste, brændende og ivrige, mens de er omgivet af vantro, hykleriske bekendere, gudløse og verdslige mennesker. Deres tro og liv er skjult med Kristus i Gud. Jesus er i dem et kildepring til evigt liv. Tro trænger ligesom palmetræets udløbere under de synlige ting og drager åndelig næring fra livets Kilde. (ST 8. juli, 1886).

(Ez. 31,7.) Den kristne er en robust Ceder. - Når Jesu kærlighed bliver i sjælen, vil mange der nu er visne grene blive som Libanons cedre, "hvis rødder er ved de store vande." Cederen kendes for faste rødder. Den er ikke tilfreds med at fæstne sig til jorden med nogle få svage fibre, den jager sit rodned ud, ligesom en robust kile, ned i den kløvede klippe, og når dybere og dybere ned for at få et stærkt greb. Når stormen kæmper med sine grene, kan dette fastfunderede træ ikke rykkes op. Hvilken prægtig ceder skal enhver Kristi efterfølger ikke være, hvis han kun er rodfæstet og grundfæstet i sandheden, fast forenet med den Evige Klippe (RH 20. juni, 1882).

13-16. Se EGW for Sal. 71,9. 17. 19.

Salme 104

14 (Se EGW for 1.Mos. 1,29, bind. 1, s. 1081). En harmoni i ord og gerninger. - Herrens ord og gerninger harmoniserer. Hans ord er nådige og Hans gerninger er gavmilde. "Du lader græs gro frem til kvæget og urter til menneskets tjeneste." Hvor gavmilde er ikke de tilvejebringelser han har gjort for os. Hvor underfuld er ikke den gavmildhed og kraft han udviser for vor skyld. Skulle vor nådig Omsorgsmand behandle os sådan som vi behandler hinanden, hvordan ville det så ikke være? Skal vi ikke stræbe alvorligt på at følge den gyldne regel: "Alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem; thi sådan er loven og profeterne." (Brev 8, 1901).

34. Se EGW for Sal. 63,5. 6.

Salme 119

17, 18, 33-40. Et eksempel på bøn. - [Sal. 119,17. 18. 33-40 citeret.] Bønner som denne bør Herrens tjener stadig sende til Ham. Denne bøn afslører en helligelse til Gud i hjerte og sind;

det er den helligelse som Gud beder os om at gøre (RH 18. sept., 1908).

Himlens strømme er ikke låst af. - Bibelen bør studeres under bøn. Vi bør bede ligesom David gjorde: "Åben du mine øjne, så jeg kan beskue din lovs forunderlige ting." Intet menneske kan få indsigt i Guds ord uden Helligåndens oplysning. Hvis vi blot vil komme i den rette position for Gud, vil Hans lys skinne på os i rige og klare stråler. Dette var de første disciples erfaring. . . . [Apg. 2,1-4 citeret.] Gud er villig til at give os en lignende velsignelse, når vi søger alvorligt efter den.

Herren låser ikke af for himlens strømme efter at have udgydt Sin Ånd over de første disciple. Vi må også modtage Hans velsignelses fylde. Himlen er fulde af Hans nådes rigdomme, og dem som kommer til Gud i tro må kræve at alt som Han har lovet. Hvis vi ikke har Hans kraft, er det på grund af vor åndelige sløvhed, vor ligeegyldighed, magelighed. Lad os komme ud af denne formalitet og dette mørke (RH 4. juni, 1889).

111-115. 125-130. 165. Budene er til glæde for den lydige. - Budene er til glæde for det lyde Guds barn. David erklærer: [Sal. 119,111-115. 125 citeret].

Udslugger den foragt der er vist mod Guds lov Davids loyalitet? Her hans ord. Han kalder på Gud gribe og forsvare Hans ære, og vise at der er en Gud, hvor der er begrænsninger mod Hans overbærenhed, så det er muligt at trække så meget på Guds barmhjertighed at den udtømmes. "Det er på tide, Herre, at arbejde," siger han, "for de har sat din lov ud af kraft."

David så at de guddommelige forskrifter var tilsidesat, og hårdnakket og oprør tog til. Blev han fejret bort af det almindelige frafald? Førte den hån og foragt, der var kommet på loven, ham til at holde sig fejrt fra anstrengelserne at forsvare loven?

Tværtimod voksede hans ærbødighed for Jehovas lov idet han så den vanrøgt og foragt som andre viste for den [Sal. 119,126-130, 165 citeret] (MS 27, 1899).

126. 127. Tid til Gud for at arbejde. - David blev stærkt prøvet på hans dag da han så mennesker foragte Guds lov. Mennesker bortlagde sig reglerne, og resultatet var fordærv. Guds lov var blevet et dødt brev for dem som Gud havde skabt. Mennesker nægtede at tage imod de hellige forskrifter som regel for deres liv. Ondskaben var så stor at David var bange for at Guds overbærenhed ville ophøre, og han sendte en hjertefølt bøn op til himlen og sagde: "Det er tid for Herren at gribe ind, de har krænket din lov. Derfor elsker jeg dine bud fremfor guld og skatte."

David tænkte på sin tid at mennesker havde overgået grænserne for Guds barmhjertighed, og at Gud ville arbejde på at forsvare Hans lovs ære, og bringe de ondes ondskab til en ende, hvilken indflydelse skulle da vore dages udbredte syndighed have på dem som elsker og frygter Gud? Hvor der er en udbredt lydighed, hvor synden vokser til et opslugende tidevand, vil den bekendende kristne da være ond mod ond, uretfærdig mod uretfærdig? Skal vi sætte vor indflydelse til side for den store faldne engel, og skal universel foragt opdynges over Guds lov, den store standard for retfærdighed? Skal vi fejles bort af overtrædelsens og frafaldets store tidevandsbølge? Eller skal den retfærdige ransage Skrifterne, og selv kende de betingelser som deres sjæles frelse beror på? Dem som gør Guds Ord til deres menneskers råd, vil påskønne Guds lov, og deres værdsættelse af den vil rejse i sig samme mål som den sættes til side og foragtes. Loyale undersætter af Kristi rige vil genlyde Davids ord og sige: "Det er tid for Herren at gribe ind, de har krænket din lov. Derfor elsker jeg dine bud fremfor guld og skatte." Dette (1153) er det standpunkt de vil have, der elsker Gud oprigtigt og deres næste som sig selv. De vil ophøje budene medens foragten tager til (Udateret MS 145).

126. Da David på hans tid så hvordan Guds lov blev lagt bort, forventede han at man ville kunne se et guddommeligt mishag. Han så efter at herren vil vise Sin retfærdige vrede. "det er din tid, Herre til at arbejde," udbrød han, "for de har sat din lov ud af kraft." Han troede at mennesker i deres lovløshed havde overgået grænserne for Guds overbærenhed, og at Herren ikke længere ville begrænse Sig selv (MS 15, 1906).

Hvor vil menigheden stå? - Det er muligt for mennesker at gå så langt i ondskaben, under stadig formaninger, at Gud ser at Han må stå op og forsvare Sin ære. Sådan er det ved den nuværende periode af denne jords historie. Forbrydelse af enhver grad bliver mere og mere påfaldne. Jorden er fyldt med mennesker der er voldelige mod deres medmennesker.

Hvilket standpunkt vil menigheden indtage? Vil dem som tidligere havde respekt for Guds lov, trækkes med i de onde strømme? Vil den næsten universelle overtrædelse og foragt for Guds lov, formørke alle samme sjæles åndelige atmosfære? Vil manglende respekt for Guds lov feje de beskyttende mure bort? Skal Guds lov sættes mindre højt fordi ondskaben og lovløsheden har overhånd? Skal de få loyalister der bor på jorden blive ligeså illoyale og handle som de onde gør, fordi loven sættes ud af kraft at den stor majoritet der lever på jorden? Skal de ikke hellere sende Davids bøn op: "Det er tid for Herren at gribe ind, de har krænket din lov." (MS 15, 1906)?

130. Se EGW for Sal. 19.

165. I harmoni med himlen. - Der er ikke fred i uretfærdigheden; den onde er i krig med Gud. Men han som tager imod lovens retfærdighed i Kristus, er i harmoni med himlen (Brev 96, 1896).

Lydighed fører til fred. - Enhver Guds lov er en forordning for barmhjertighed, kærlighed og frelsende kraft. Adlydes disse love er de vort liv, vor frelse, vor lykke, vor fred [Sal. 119,165 citeret] (Brev 112, 1902).

Salme 121

5. Gud kommer nær for at dække alle behov. - Der er sand lykke i at ville hjælpe dem der behøver hjælp. Gud hjælper den svage og styrker dem, som ikke har nogen kraft. Indenfor de felter, hvor prøvelser og strid og fattigdom er størst, trænger Guds arbejdere til forøget beskyttelse. Til dem, der arbejder i kampens hede, siger Gud: "Herren er din skygge ved din højre hånd."

Vor Herre tilpasser sig efter vort særlige behov. Han er vor skygge ved vor højre hånd. Han vandrer lige ved vor side, rede til at forsyne os med alt, hvad vi trænger til. Han kommer dem ganske nær, som er beskæftiget med villig tjeneste for ham. Han kender enhver ved navn. Hvilken forvisning har vi ikke om Kristi inderlige kærlighed! (MS 51, 1903).

Salme 135

7. Se EGW for Sal. 147,8. 16-18.

Salme 139

1-12 (Åb. 20,12. 15). Der hvor du er, er Gud. - Vi er aldrig alene. Vi har en ledsager, uanset om vi vælger Ham eller ej. Husk på, unge mænd og unge kvinder, at uanset hvem du er, hvad du end har gang i, så er Gud her. I har et vidne for alle jeres ord og handlinger, - den hellige og syndshadende Gud. Der ikke noget der kan siges eller gøres, eller tænkes som forbigår Hans almægtige øje. Dine ord kan måske ikke høres af det menneskelige øje, men de høres af universets Hersker. Han læser sjælens indre vrede når viljen krydses. Han hører bespottelsens udtryk. Han er med i det dybeste mørke og ensomhed. Han er der. Ingen kan bedrage Gud, ingen kan undgå at blive drage til regnskab for ham.

[Sal. 139,1-12 citeret.]

Dag for dag gøres der optegnelser af dine ord, dine handlinger og din indflydelse i himlens bøger. Dette må imødekommes [Åb. 20,12. 15 citeret] (YI 26.maj, 1898).

8. Ingen ensomhed uden Gud. - Salmisten repræsenterer Den Almægtiges tilstedeværelse som den der gennemsyrrer universet.

"Farer jeg op til himlen, da er du der, (1154) reder jeg leje i dødsriget, så er du der." [Sal. 139,8.] Vi kan aldrig finde et ensomt sted hvor Gud ikke er. Han har altid sit Alvidende øje på alle vore gerninger, og selvom Han kan bringe himlens hære i orden til at gøre Hans vilje, indvilger Han i at acceptere skrøbelige og fejlende dødelige menneskers tjeneste (ST 14. juli, 1881).

Salme 144

12. Gud burger tid på juveler. - Vi er Guds veludførte værk. Værdien af menneskeagenten beror helt på den polering han får. Når de rug stene tilberedes til bygningen, må de tages ind på værkstedet, og hukkes og rettes til. Processen er ofte skærende, idet stenen presses ned på hjulet, men de rå kanter bliver fjernet, og glansen kommer frem. Herren bruger ikke Sin tid på værdiløst materiale; Hans juveler poleres kun efter et palads' billede. Enhver sjæl må ikke blot underlægge sig dette arbejde i den guddommelige hånd, men må pålægges alle åndelige sener og muskler, så karakteren kan blive mere ren, og ordene mere hjælpsomme, handlinger som Gud kan anerkende (Brev 27, 1896).

Den guddommelige arbejder burger kun lidt tid på værdiløst materiale. "Kun de dyrebare juveler polerer Han efter et palads billede, skærer de rå hjørner bort. Processen er hård og prøvende; Kristus bortskærer den overskydende overflade, og lægger stenen på polerhjulet, presser den tæt, så al råhed kan slides af. Når Mesteren holder juvelen op til lyset, ser han Sig selv i spejlet, og Han erklærer den for værdig til at være i Hans smykkeskrin.

Velsignet er denne erfaring, uanset hvor hård, som giver stenen ny værdi, får den til at skinne med levende klarhed (Brev 69, 1903).

En smertefuld men nødvendig proces. - Ved den mægtige sandhedskløver har Gud bragt Sit folk, som rå stene, fra verdens stenbrud. Disse stene må slibes og poleres. De rå hjørner må fjernes. Dette er en smertelig proces; men det er nødvendigt. Uden dette, vil vi ikke være parat til et sted i Guds tempel. Ved prøvelser, ved advarsler, ved formeninger, prøver Gud at forberede os til at opfylde Hans fortsæt. Hvis vi samarbejder med Ham, vil vor karakter formes "efter paladsets billede." Det er Trøstermandens særlige arbejde at forvandle os. Nogle gange er det vanskeligt for os at underlægge os den rensende, og forældende proces. Men dette må vi gøre, hvis vi vil frelses til sidst (Brev 139, 1903).

Børn må poleres til Gud. - Som trofaste forvaltere af Guds mangfoldige nåde, må forældre tålmodigt og elskeligt gøre deres udpegede arbejde. Det forventes af dem at de vil findes trofaste. Alt skal gøres i tro. De må hele tiden bede i tro om at Gud vil tildele Sin nåde til deres børn. De må aldrig blive trætte, utålmodige eller pirrelige i deres arbejde. De må klynge sig tæt op ad deres børn og til Gud.

Hvis forældre arbejder tålmodigt og kærligt bestræber sig alvorligt på at hjælpe deres børn til at nå den højeste renheds- og ærbarhedsstandard, så vil de få heldet med sig. I dette arbejde må forældre udvise tålmodighed og tro, så de kan bringe deres børn til Gud, poleret efter paladsets billede (NL No. 28, s. 3).

(1 Peter 2,5; 1 Kor. 3,11-13.) Nogle er ikke det de ser ud til. - Mange, med verdslig baggrund, prøver ved deres egne anstrengelser, at blive lige så velpolerede stene, men de kan ikke blive levende stene; fordi de ikke bygger på det sande fundament. Guds dag vil afsløre hvad de i virkeligheden er, blot hø, træ og stubbe. (*Genløsningen: eller Paulus' lære, s. 78*).

Salme 147

4 (Sal. 19,1-3; Se EGW for Es. 60,1). Verden er kun en tøndel. - Han gjorde natten, ordnede de skinnende stjerne på himmelhvælvingen. Han kalder dem alle ved navn. Himlene erklærer Guds herlighed, hvælvingen kundgør hans hænder

værk, viser mennesker at denne lille verden kun er en tøndel i Guds skaberværk (YI 4. april, 1905).

8, 16-18 (Sal. 135,7). Naturens funktioner er Guds tjenere. - Der er knapt nok en funktion i naturen som vi ikke finder noget om i Guds ord. . . .

[Sal. 147,8. 16-18; 135,7 citeret.]

(1155) Disse ord i Den hellige skrift siger ikke noget som kan give indtryk af at naturlovene virker indbyrdes uafhængige. Gud skaber stoffet og dets egenskaber og han bruger det til at gennemføre sine planer. Med sine virkemidler pryder han vegetationen med blomster. Han sender dug og regn og solskin for at græsset skal spire og brede sig som et tæppe over jorden og for at buske og frugttræer skal blomstre og bære frugt. Man må ikke tro at der er en lov i sæden som træder i virksomhed af sig selv og at løvet drives frem ved egne kræfter. Gud har love som han har fastsat, men de er kun tjenere som han virker igennem. Det er på grund af Guds direkte virksomhed at enhver spire kommer op af jorden og udfolder sig. Et hvert blad og en hver blomst gror og blomstrer ved Guds kraft. (RH 8. nov., 1898).

Ordsprogenes bog

Kapitel 1

(1155) **10 (Es. 43,10; 2 Kor. 6,17. 18). Send en hurtig bøn til himlen; stå da fast.**--Hør Guds stemme: "Min søn, hvis syndere frister, så skal du ikke indvilge." Dem som er styret af Guds Ånd skal holde deres sårbare evner på vagt; for tiden er kommet hvor deres renhed og loyalitet over for Gud og for hinanden vil blive prøvet. Begå ikke den mindste uret for at vinde fordel for egen vinding. Gør det mod andre, i små ting såvel som store, som du vil at andre skal gøre mod dig. Gud siger: "I er mine vidner." I skal handle i Mit sted.

Kunne forhæntet blive trukket til side, ville du se det himmelske univers se med stor interesse på den som fristes. Hvis du ikke giver efter for fjenden, er der stor glæde i himmelen. Når du hører den første antydning af fejl, så send hurtig en bøn op til himlen, og modstå fast fristelsen for fristeren, og sig: Jeg må adskille mig fra din indflydelse, for jeg ved at du ikke vandrer i vor Frelasers fodspor.

Selvom du ikke føler dig i stand til at sige et ord til dem som arbejder på forkerte principper, så gå bort fra dem. Din trækken tilbage og tavshed kan gøre mere end ord. Nehemais nægtede at begå sig med dem, som var utro mod principper, og han vil ikke lade sine arbejdsfolk begå sig med dem. Guds kærlighed og guds frygt var hans beskyttelse. Han levede og arbejdede som for øjnene af den usynlige verden. Og David sagde: "Jeg har altid sat Herren foran mig."

Drist dig til at være en Daniel. Tør at stå alene. Ligesom Moses gjorde, vil du kunne tåle synet af Ham som er usynlig. Men en fej og stilsigende forbeholdenhed over for onde kammerater, vil gøre dig til et med dem, hvor du lytter til deres bedrag. [2 Kor. 6,17. 18 citeret.]

Hav mod på at gøre det rigtige. Herrens løfte er af større værdi end guld og sølv for alle som gør Hans Ord. Lad alle betragte det som en stor ære at blive anerkendt af Gud som Hans børn. (RH 9. maj, 1899)

Kapitel 3

6. Gud vejleder os til at gøre hans vilje. - Har Gud sagt at han vil give Helligånden til dem der beder Ham? Og er denne ånd en virkelig og sand vejleder. Nogle mennesker synes at være bange for at tage Gud på ordet, som om det ville være formasteligt af dem. De beder Herren om at belære sig, og alligevel er de bange for at stole på Guds givne ord og tro på, at de er blevet belært af ham. Så længe vi kommer ydmygt til vor himmelske Fader og er villige til og ivrige efter at lære. (1156) Hvorfor skulle vi så

tvivle om, at Gud vil opfylde sit løfte? Du må ikke et øjeblik betvivle Ham og vanære Ham derved. Når du har søgt at gøre hans vilje, er din del i samarbejdet med Gud at tro, at du vil blive ledt, vejledt og velsignet under arbejdet for at gøre hans vilje. Vi tror måske ikke, at vi kan fortolke Guds lærdomme rigtigt, men vi kan også gøre dette til et emne for bøn og stole på ham, ja stole på til det yderste, at hans hellige Ånd vil hjælpe dig med at fortolke hans planer hans Forsyns styrelse på rette måde. (Brev 35, 1893).

Det var Gud som vejlede israelitterne igennem ørkenen. Og det er Kristus som vejleder Hans folk i dag, viser dem hvor og hvordan der arbejdes (Brev 335, 1904).

13, 14. Betydningen af langmodig visdom. - Sand visdom er en lige så stedsevarende skat som evigheden. Mange af verdens såkaldte vise mænd er kun vise i deres egen indbildning. I deres tilfredshed med at have erhvervet sig verdslig visdom træder de aldrig ind i Guds have for at få kendskab til de kundskabens skatte, som rummes i hans hellige ord. De anser sig selv for at være kloge, men de er uvidende om den visdom, som alle må eje for at få evigt liv. De nærer foragt for Guds bog, som ville gøre dem oprigtigt kloge, hvis den blev studeret og adlydt. For dem er bibelen et uigennemtrængeligt mysterium. Det gamle og nye testamente er dunkelt for dem, fordi de ikke ser de åndelige ting. De behøver at lære at Herrens frygt er visdoms begyndelse, og uden denne visdom har deres lærdom kun lille værdi.

Dem som bestræber sig på at uddanne sig i videnskab, men som ikke har lært lektien, at Guds frygt er visdoms begyndelse, arbejder hjælpeløst og håbløst, betvivler virkeligheden i alt. De kan få en uddannelse i videnskab, men hvis de ikke får kundskab til bibelen og et kundskab til Gud, er de uden sand visdom. Det ulærde menneske har, hvis han kender Gud og Jesus Kristus, en mere varig visdom end den lærdeste mand, som ringeægter Guds forskrifter. (MS 33, 1911).

17 (1 Tim. 4,8). Helligelse til Gud fremmer sundhed og livslykke. - Den kloge mand siger at visdommens "veje er liflige veje, og alle dens stier er lykke." Mange har det indtryk at helligelse til Gud er modsat sundhed og sand lykke i livets sociale forhold. Men dem som vandrer på visdommens og hellighedens sti finder at "guds frygten er nyttig til alt og har forjættelse både for det liv, som nu er, og for det, som kommer." De lever for at nyde livets virkelige fornøjelser, medens de ikke betrænges af nyttesløse fortrydelser over forspildte stunder, eller sindets tungsind eller rædsel, som den verdslige ofte har, når han ikke adspredes af spændingsfyldte fornøjelser. . . .

Gudfrygt er ikke i konflikt med sundhedslovene, men er i harmoni med dem. Havde mennesker altid været lydige imod tibudsloven, Havde de ført principperne af disse ti forskrifter ud i deres liv, sygdommens forbandelse som nu flyder fra verden vil ikke være der. . . . Den hvis sind er stille og mættet i Gud, er på sundhedens hovedvej (ST 23. okt., 1884).

Kapitel 4

18. Det kristne liv lyser vejen for andre. - En sjæl fyldt med Jesu kærlighed er god i ord, og metoder, udseende, håb, mod og klarhed. Den åbenbarer Kristi ånd. Den udånder en kærlighed som vil genspejles. Den vækker et ønske for et bedre liv; sjæle der er ved at besvime styrkes; dem som kæmper imod fristelse vil bestyrkes og trøstes. Ord, udtryk og metoder afkaster sig klare solskinsstråler, og efterlader en klar sti bag sig, der fører til himlen, kilden til al lys. Enhver af os har anledning til at hjælpe andre. Vi gør hele tiden indtryk på de unge omkring os. Ansigtstudtrykket er i sig selv et spejl for liv inden i. Jesus ønsker at vi skal blive ligesom Ham selv, fyldt med øm forståelse, udøver en tjeneste for kærlighed i alle livets små pligter (MS 24, 1887).

Lyset brænder svagt. - Det lys som vi får at skinne klarere og klare til den fuldkomne dag, brænder svagt. (1157) Menigheden sender ikke længere klare lysstråler ud i det moralske mørke, som omgærrer verden som et ligklæde. Manges lys brænder ikke eller skinner. De er moralske isbjerge (Brev 1f, 1890).

20-22. Se EGW til 2.Mos. 20,3-17, Bind. 1, s. 1105.

23 (1 Tess. 5,17; se EGW til Sal. 19,14). Hvordan kan hjerter holdes frem for Gud. - "Vogt dit hjerte mere end alt andet, thi derfra udspringer livet." At vogte sit hjerte med flid er af afgørende bedring for en sund vækst i nåden. I sin naturlige tilstand er hjertet bolig for urene tanker og syndige lidenskaber. Når det kommer ind under Kristi herredømme, må det renses af Ånden fra al besmittelse. Dette kan ikke ske uden den enkeltes samtykke.

Når sjælen er blevet rensset, er det den kristnes pligt at bevare den ubesmittet. Mange synes at mene, at troen på Kristus ikke fordrer, at man opgiver daglige synder eller frigør sig for vaner, som har holdt sjælen i trældom. De giver afkald på nogle ting, som samvittigheden fordømmer, men det lykkes dem ikke at være et billede på Kristus i det daglige liv. De fører ingen Kristus-lighed med sig ind i hjemmet. De udviser ingen særlig omtanke i deres valg af ord. Kun alt for ofte bliver der sagt gnavne og utålmodige ord, - ord, som vækker de værste lidenskaber i menneskers hjerter. Den slags mennesker trænger til Kristi stadige nærværelse i sjælen. Kun ved hans kraft kan de holde vagt over deres ord og handlinger.

Når vi vil arbejde for at vogte vort hjerte, må vi bede indtrængende og utrætteligt bønfalde nådens trone om hjælp. De, som kalder sig kristne, burde komme til Gud for inderligt og ydmygt at trygle ham om hjælp. Frelseren har påbudt os at bede uafsladeligt. En kristen kan ikke altid knæle i bøn, men hans tanker og ønsker kan altid være rettet opad. Vor selvtillid ville forsvinde, hvis vi snakkede mindre og bad mere. (YI 5. marts, 1903).

(Sal. 19,14; Ef. 4,13.) Kristne bør være omhyggelige med at vogte hjertet mere end alt andet. De bør opdyrke kærlighed til meditation og nære en andægtig ånd. Mange synes at beklage sig over de øjeblikke, der tilbringes i meditation og med at granske Skrifterne og med bøn, som om den tid, der var anvendt således, var spildt. Jeg ville ønske, at I alle kunne se disse ting i det lys, som Gud ville have jer til; for da ville Himmeriget få den største betydning. At bevare jeres hjerter i himmelen vil give alle jeres evner kraft og give fornyet liv til alle jeres pligter. At disciplinere sindet til at dvæle ved himmelske ting vil give liv og iver til alle vore bestræbelser. Vore anstrengelser er slappe, og vi løber det kristne løb langsomt og udviser magelighed og dovenskab, fordi vi værdsætter den himmelske pris så lidt. Vi er dværge i åndelige færdigheder. Det er den kristnes privilegium og pligt at nå frem til "erkendelsen af Guds Søn, til mands modenhed og det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde." [Ef. 4, 13.] Ligesom motion øger appetitten og giver legemet styrke og sund livskraft, vil andagtsøvelser frembringe en vækst af nåde og åndelig livskraft.

Hengivenheden bør centrere sig om Gud. Tænk over hans storhed, hans barmhjertighed og udmærkelse. Lad hans godhed, kærlighed og karakterfuldkommenhed fange dit hjerte. Tal over hans guddommelige fortryllelse og de himmelske boliger han forbereder for den trofaste. Han hvis samtale er om himlen, er den mest udbytterige kristne for alle omkring ham. Hans ord er nyttige og opfriskende. De har en forvandlende kraft på dem som hører dem, og vil smelte og undertrykke sjælen (RH 29. marts, 1870).

Praktisk religion udånder en vellugt. - Lad denne bøn stige op til Gud: "Skab i mig en rent hjerte;" for en ren, og rengjort sjæl har Kristus boende indenfor, og uden for hjertets rigdom er livets problemer. Mennesket vil blive nødt til at overgive sig til Kristus. I stedet for at fortsætte, lukke hjertet i selvished, er der brug for at åbne hjertet til Guds Ånds liflige indflydelser. Praktisk religion udånder sin vellugt overalt. Det er en vellugt af liv til liv (Brev 31a, 1894).

Kapitel 6

6. Myreagtig flid gør dovenskab til skamme. --[Ordsp. 6,6 citeret.] Den bolig som (1158) myrerne bygger for sig selv, dygtige og udholdne. De håndterer kun et lille korn ad gangen,

men med flid og udholdenhed udfører de underværker. Salomon viser verden myrens flid som en bebrejdelse for dem der spilder deres timer på syndig dovenskab, og i praksis som fordærver sjæl og legeme. Myren forbereder sig for fremtidige stunder. Dette er en lektie som mange begaves med vanrøgt af fornuftskræfterne. De for ikke helt forberedt sig til det evige liv, som Gud i Sin forudseenhed har sikret den faldne race. (MS 35, 1899).

Kapitel 10

9. Oprigtighed er en velsignelse for et menneske. - Det allerførste skridt på livets vej er at holde tankerne rettet mod Gud og altid at have hans frygt for øje. En eneste afvigelse fra den moralske retskaffenhed sløver samvittigheden og åbner vejen for den næste fristelse. "Hvo lydefrit vandrer, vandrer trygt; men hvo der går krogveje, ham går det ilde." [Ordsp. 10,9] Vi har fået befaling om at elske Gud fremfor alt, og vor næste som os selv, men livets daglige erfaringer viser, at denne lov ikke bliver overholdt. Ærlighed i forretninger og moralsk hæderlighed vil være Gud til behag og gøre et menneske til en velsignelse for sig selv og for samfundet; men blandt de forskelligartede fristelser, som angriber en, hvor man end vender sig hen, er det en umulighed at bevare en ren samvittighed og Guds velbehag uden guddommelig hjælp og en fast vilje til at elske ærlighed, fordi den er det rette.

En egenskab som Gud og mennesker bifalder, skal foretrækkes til rigdom. Fundamentet bør lægges bredt og dybt, hvile på Klippen Kristus Jesus. Der er for mange der bekender at arbejde ud fra det sande fundament, hvis løstlige omgang viser dem at de bygger på glidende sand; men den største storm vil feje deres fundament bort, og de vil ikke have nogen tilflugt.

Mange beder at hvis de ikke er skarpe, og passer på at selv vokse, vil de få et tab. Deres samvittighedsløse naboer, som tager fordelene for sig selv, har i udsigt at de ikke bliver foretrukket, selvom de prøver at handle strengt i overensstemmelse med Bibelske principper. Ser disse personer fremtiden? Eller er deres øjne for tågede til at se, igennem verdslighedens mismabetyngede tåge, hvor ære og renhed ikke belønnes i denne verdens mønt. Vil Gud belønne dydighed med verdslig succes. Han har deres navne indgraveret i Hans håndflader, som arvinger der får ære, uforgængelige rigdomme. Hvad vandt dette uærlige menneske med sin verdslige fremgangsmåde. Hvor høj en pris måtte han betale for sin fremgang? Han har ofret sin ædle manddom, og er begyndt på den vej der fører til fortabelse. Han må omvendes; han kan se sin uretfærdigheds ondskab mod sine medmennesker, og så vidt muligt gøre erstatning; men arene fra en såret samvittighed vil altid være der (ST 7. feb., 1884).

Kapitel 11

1. Alle forretninger efter redelige principper. - I alle forretningsanliggender skal vi lade lyset skinne på en afgørende måde, der må ikke finde noget snyderi sted. Alt skal foregå med den strengeste hæderlighed. Hellere finde sig i at gå glip af noget end vinde nogle få kroner ved snyderi. Til sidst kommer vi ikke til at miste noget ved at være ærlige. Vi skal her i verden leve efter Guds lov og i vore egenskaber ligne det guddommelige forbillede. Alle forretninger, både de troende, og ikke-troende, skal foregå efter ærlige, retfærdige regler. Alt skal ses i lyset af Guds lov, alt skal gøres uden svig, uden snedighed og uden den ringeste falskhed. (MS 47, 1898).

Gud ærer ærlighed, forbander uretfærdighed. - " Falske vægtskåle er Herren en gru." Falske vægtskåle er et symbol på uretfærdig behandling, alle påfund skal skjule selvished og uretfærdighed under udseende af rimelighed og retfærdighed. Gud vil ikke i mindste grad billige en sådan praksis. Han hader enhver falsk vej. Han afskyer al selvished og begærlighed. Han tolerer ikke ubarmhjertig omgang, den slags vil han betle tilbage. Gud giver arbejdsomme mennesker fremgang, hvis midler

erhverves ved ærlig vis. Men Hans forbandelse hviler på alt der opnås ved selviske praksis.

Når nogen hengiver sig i selvished eller skarpskåren behandling, viser han at han ikke frygter Herren eller ærer Hans navn. Dem (1159) som er forbundet med Gud vil ikke blot afsky al uretfærdighed, men vil udvise Hans barmhjertighed og godhed imod alle som de har med at gøre. Herren har ingen personsanseelse; men Han vil ikke billige deres optræden som ikke sætter de fattige, engen og den forældreløse først (Brev 20a, 1893).

14. Se EGW til 1 Krøn. 27,32-34.

Kapitel 12

18. Ord betyder meget. - Stemmen og tungen er Guds gaver, og hvis de bliver anvendt på rette måde, kan de være en Guds kraft. Ord betyder meget! De kan udtrykke kærlighed, hengivenhed, lov og pris til Gud, eller had og hævnlyst. Ordene åbenbarer hjertets følelser. De kan være en duft af liv til liv, eller af død til død. Tungen er en verden af velsignelse eller en verden af ugudelighed. (MS 40, 1896).

Ødelæggende hagl eller kærlighedens frø?--Man kan se nogle komme ud fra deres daglige samfund med Gud med et ydmygt sind ligesom Kristus. Deres ord ligner ikke et ødelæggende haglvejr, der slår alt, hvad det møder, ned; de lyder mildt fra deres læber. De sår kærlighedens og venlighedens frø korn alle vegne, hvor de går, og alt dette uden at vide det, fordi Kristus bor i deres hjerte. Man mere føler end ser deres indflydelse. (MS 24, 1887).

19. Den ærlige er juveler for altid.-- Sandfærdighed og oprigtighed bør altid næres af alle, som hævder at være Kristi efterfølgere. Gud og de rigtige bør være mottoet. Handl ærligt og retfærdigt i denne nuværende onde verden. Nogle vil være ærlige, når de ser, at ærlighed ikke vil bringe deres verdslige interesser i fare; men alle, som handle ud fra dette princip, vil have deres navne slettet fra livets bog.

Streng ærlighed må opøves. Vi kan kun gå gennem verden én gang; vi kan ikke komme tilbage og rette på nogen fejl; derfor må hver handling, der foretages, være med guds frygt og omhyggelig overvejelse. Ærlighed og taktiske hensyn vil ikke være i harmoni med hinanden; enten skal taktiske hensyn underlægges og sandhed og ærlighed styre, ellers vil taktiske hensyn tage styringen og ærlighed ophøre med at lede. Begge kan ikke handle sammen; de kan aldrig være i overensstemmelse. Når Gud tæller sine juveler, vil de sande, de oprigtige, de ærlige være hans udvalgte, hans skat. Engle forbereder kroner til sådanne, og lys fra Guds trone vil afspejles i sin pragt fra disse diademer, der er besat med stjerner. (RH 29. dec., 1896).

Kapitel 14

30 (kp. 27,4). Et foragteligt træk af satanisk karakter. - Misundelse er en af de mest foragtelige træk i satanisk karakter. Den forsøger hele tiden at opløfte selvet, ved at kaste skam på andre. Et menneske som er misundelig vil forklejne sin næste, og tænke på at ophøje sig selv. Den sunde ros er god for ham, som har en højt udviklet hengivelse, og han hader at høre andres ros. Oh, hvilken usigelig vildførelse har dette onde karaktertræk ikke udviklet i verden! Det samme fjendskab eksisterede i Sauls hjerte og oprørte Kains hjerte imod sin bror Abel, fordi Abels gerninger var retfærdige, og Gud ærede ham, og hans egne gerninger er onde, og Herren kunne ikke velsigne ham.

Misundelse kommer af stolthed, og hvis dette næres i hjertet, vil det fore til grusomme handlinger, til had, hævn og mord. Den store strid imellem Kristus og mørkets fyrste, varer ved hver dag i det praktiske liv (ST 17. aug., 1888).

Kapitel 15

1, 2. Frø der giver en dårlig afgrøde. - Lidenskabelige ord sår frø der giver en dårlig afgrøde, som ingen vil samle i laden. Vore egne ord har en virkning på vor karakter, men de vil have endnu mere kraft på andres karakter. Den almægtige Gud kan alene måle den skade uforsigtige ord forvolder. Disse ord falder fra vore læber, og vi mener måske ikke noget ondt med dem; alligevel er de et fingerpeg for vore indre tanker, og arbejdet på den onde side. Hvilken ulykke har det ikke ført til at sige tankeløse og uvenlige ord i familiekredsen! Hårde ord nager i sindet, om det er i flere år, og mister aldrig deres smerte. Som bekendende kristne skal vi vise hensyn til den indflydelse vore ord har på dem, som vi kommer i kontakt med, uanset om de er troende eller ikke troende. Vore ord overvåges, og gør fortræd (1160) ved tankeløse udtryk. Efter at have været sammen med troende eller ikke-troende vil den dårlige indflydelse fra tankeløse og tåbelige ord ikke kunne opvejes. Vore ord er bevis for den slags mad som sjælen får næring fra (YI 27. juni, 1895). **33.** Se EGW til dom. 6,15. bd. 2, s. 1003.

Kapitel 16

2. Gud læser de hemmelige udtænkninger. - Det er i den evige interesse at enhver må søge i hans eget hjerte og forbedre enhver af de evner Gud har givet. Lad alle huske, at der ikke er et motiv i noget menneskes hjerte som HERREN ikke klart kan se. Enhvers motiver vejtes så omhyggeligt, som hvis menneskets agents skæbne afhang af det ene resultat. Vi behøver en forbindelse med guddommelig magt, så vi må få en forøgelse af klart lys og en forståelse for hvordan vi skal handle ud fra en årsag til en virkning. Vi behøver at have forståelsens forædlede magt ved at blive deltagere af den guddommelige natur, ved at have forladt fordærvelsen der er i verden gennem lyst. Lad enhver omhyggeligt overveje den højtidelige sandhed, Gud i himmelen er sand og der er ikke en måde, hvor kompliceret det end er, eller et motiv, hvor omhyggeligt det end er skjult, han ikke forstår klart. Han læser de hemmelige udtænkninger i ethvert hjerte. Mennesker må udtænke krogede handlinger for fremtiden, tænker at Gud ikke forstår, men på den store dag når bøgerne åbnes og ethvert menneske bliver dømt efter de ting der står skrevet i bøgerne, disse handl in ger vil fremstå som de er... [Sal. 139,1-5, 11. 12 citeret.]

HERREN ser og forstår al uærlighed i planlægning, al ulovlig tilegnelse i enhver grad af besiddelse eller midler, al uretfærdighed i menneskets behandling af sine medmennesker. [Dan. 5,27 citeret] (RH 8. marts, 1906).

11 (Hosea 12,7). Religion med falske vægtskåle er en vederstyggelighed. - Bedrageri i enhver forretning er en frygtelig synd i Guds øjne; for de goder mennesker håndterer tilhører Ham, og må bruges til Hans navns ære hvis mennesker vil være rene i Hans øjne. Den religion som et knapt mål og falske vægtskåle i dens hænder, er en vederstyggelighed i Guds øjne. Han som værner om en sådan religion, vil blive forvirret, for Gud er en nidkær Gud (Brev 8, 1901).

28. Se EGW til kp. 26,20-22.

32 (Se EGW til 1 Sam. 24,6, Bind. 2, s. 1021). Hvordan kan du være stærkere end konger eller sejherrer. - Bruger Kristus skærende ord, hård kritik og uvenlig tanker imod sit folk, som begår fejl? Nej. Han tager alle svagheder med i bedømmelsen, han handler med dømmekraft. Han kender til alle vore fejl, men Han bruger tålmodigheden; for ellers ville vi være gået fortabt for længe siden, fordi vi har behandlet Ham så dårligt. Den største forhævelse vi kan udvise over for ham, er at foregive at være Hans disciple, skønt Satans ånd vises i vore ord, vor natur og vore handlinger. Det sømmer sig ikke for dem, som Jesus har så meget at bære for, at de i deres skavanker og trodsighed, at altid være opmærksom på ubetydeligheder og reel over for indbildt fornærmelse. Og dog er der dom som altid er fortænkte over for andres motiver om dem. De ser fornærmelser og svigt hvor der

ikke var intentioner om dette. Alt dette er Satans arbejde i menneskehjertet. Det hjerte der er fyldt med den kærlighed som ikke tænker på ondt, vil ikke være på vagt for den ubehøvelighed og beklagelser som han kan være genstand for. Det er Guds vilje at Hans kærlighed skal lukke øjnene, ørerne og hjertet for alle disse provokationer og for alle antydninger som Satan vil fylde dem med. Der er en ædel majestætiskhed i tavsheden fra ham der udsættes for mistænksomhed eller krænkelser. At være mester i eens eget sind, er stærkere end konger eller sejherrer. En kristen får én til at tænke på Kristus. Han vil være venlig, tålmodig, ydmyg og dog modig og fast for at forsvare sandheden og Kristi navn (MS 24, 1887).

Vi må ikke overveje som vore fjender alle dem som ikke tager imod os med et smil på deres læber og med kærlighedens tilkendegivelser. Det er meget lettere at spille martyr end at overvinde et dårligt temperament.

Vi må give andre et eksempel på at ikke stoppe op ved alle de bagatelagtige anstød, for at forsvare vore rettigheder. Vi kan forvente at falske efterretninger vil være i omløb omkring os; men hvis vi følger den lige vej, hvis vi (1161) forbliver ligegyldig over for disse ting, vil andre også blive ligegyldige. Overlad plejen af dit omdømme til Gud. Og sådan skal vi, ligesom Guds sønner og døtre, vise at vi har selvkontrol. Vi skal vise at vi ledes af Guds Ånd, og at vi er sene til vrede. Bagtalelse kan overvindes ved vor levemåde, den skal ikke overvindes ved vredesord. Lad vor store bekymring være at handle i Guds frygt og vise vor (549) optræden at disse efterretninger. Ingen andre end og selv kan skade vor karakter mere. Det er de svage træer og vaklende huse der hele tiden skal støttes af. Når vi selv er så ivrige efter at beskytte vort omdømme mod angreb udefra, giver vi indtryk af at det ikke er ulasteligt for Gud og at det derfor hele tiden må holdes ved lige (MS 24, 1887).

Undgå beruselsen fra vrede. - Nogle mennesker er vokset op uden at lære selvbeherskelse; de har ikke styret deres hidsighed eller deres tunge, og nogle af disse hævder at være Kristi disciple, men de er det ikke. Når de har Frelserens sagtmodighed og ydmyghed, vil de ikke handle fra et naturligt hjertes indskydelse, for det er fra Satan. Andre er nervøse, og hvis de begynder at miste selvbeherskelsen, når de bliver krænkede, er de lige så berusede af vrede, som drinkeren er det af alkohol. De bliver urimelige og er ikke lette at overbevise eller overtale. De er ikke normale; Satan har dem i øjeblikket helt i sin magt. Ethvert af disse vredesudbrud svækker nervesystemet og den moralske styrke og gør det vanskeligt at lægge bånd på vreden, når man atter bliver udasket. For denne slags mennesker findes der kun et lægemiddel: virkelig selvbeherskelse under alle omstændigheder. Bestræbelser for at komme ind i gunstige forhold, hvor ens eget jeg ikke krænkes, kan hjælpe for en tid; men Satan ved, hvor han skal finde disse stakkels sjæle og vil angribe dem atter og atter på deres svageste punkter. De vil bestandig komme ud i vanskeligheder, så længe de tænker så meget på sig selv. De bærer den tungeste byrde et dødeligt menneske kan bære, det er selvet, uhelligjort og ikke underlagt. Men der er håb for dem! Dette liv. der er så stormfuldt på grund af strid og bekymringer, bør komme i forbindelse med Kristus, og så vil det selviske ikke længere kræve herredømmet (YI 10. nov, 1886).

Kapitel 17

9. Se EGW til kp. 26,20-22.

Kapitel 18

12. Se EGW til Dom. 6,15.

21. Djævelen kan bruge kristne tunger til at fordærve. - Lad ikke djævelen bruge din tunge og din stemme til at fordærve de svage i troen; for på Guds endelige regnskabsdag, vil du drages til regnskab for dine gerninger (MS 39, 1896).

Kapitel 20

1. Se EGW til kp. 23, 29-35.

Kapitel 21

2. Nogle gange på Lucifers grund. - Når et menneske tager det standpunkt at når han en gang har taget beslutningen må han vedstå den, og aldrig ændre hans beslutning, er han på den samme grund som Lucifer var da han gjorde oprør imod Gud. Han har fremholdt sine planer efter himlens regering, ligesom en ophøjet, uforanderlig teori.

Intet menneske bør tro at menneskelige meninger skal foreviges. Et menneske som tager det standpunkt at han aldrig vil ændre sit synspunkt, sætter sig selv på farlig grund. Dem som tager det standpunkt at deres synspunkt er uforanderlige kan ikke hjælpes; for de sætter sig selv der hvor de ikke er villige til at modtage råd og formaning fra deres brødre (Brev 12, 1911).

Kapitel 22

29. Gud kræver livskraftige og alvorlige anstrengelser. -

Bestræb dig af alle kræfter for at gøre en indsats. Tag de bedste motiver til hjælp! Du skal lære! Forsøg at nå til bunds i alt, hvad du beskæftiger dig med. Sæt dig aldrig et ringere mål end at blive godt kvalificeret til det, som optager dig. Giv ikke dig selv lov til at få den vane at blive overfladisk og forsømmelig med dine pligter og studier; thi dine vaner vil blive stærkere, og du vil ikke blive i stand til at yde noget bedre. Forstanden lærer (1162) naturligvis at lade sig tilfredsstille med det, som kun kræver ringe omtanke og arbejde, og at slå sig til tåls med noget simpelt og tarveligt. Mænd og kvinder, det findes dybder af kundskab, som I aldrig har lovet, og I er tilfredse med og stolte af jeres overfladiske dygtighed. Hvis I vidste langt mere, end I nu ved, så ville I blive overbevist om, at I ved meget lidt.

Gud kræver et energisk og alvorligt åndeligt arbejde af jer, og efter enhver afgjort anstrengelse vil jeres evner vokse. Så vil jeres arbejde altid blive en glæde, fordi I vil vide, at I gør fremskridt. I kan enten vænne jer til et langsomt, usikkert og ubeslutsomt tempo, i den grad at jeres indsats i livet ikke bliver halvdelen af, hvad den kunne blive; eller I kan med blikket rettet mod Gud og sjælen styrket gennem bøn overvinde en uværdig langsomhed og et ubehag ved arbejdet og opøve jeres forstand til at tænke hurtigt og til at anstrenge sig efter bedste evne i det rette øjeblik. Hvis dit højeste motiv er at arbejde for løn, vil du aldrig, uanset stilling, kvalificeres til at bære tunge ansvar, aldrig være i stand til at lære (MS 24, 1887).

Kapitel 23

26. Ungdommens dyrebareste gave. - Børn, kom til Jesus. Giv Gud det dyrebareste offer som er muligt for dig at give; giv Ham dit hjerte. Han taler til dig og siger: "Min søn, min datter, giv mig dit hjerte. Selvom jeres synder er som skarlagten, så vil jeg gøre dem hvide som sne, for jeg vil rense dig med mit blod. Jeg vil gøre jer til medlemmer af min familie - børn af den himmelske konge. Tag imod min tilgivelse, min fred vil jeg give jer frit. Jeg vil iklæde jer med min egen retfærdighed, - bryllupsklædningen - og berede jer til Lammets bryllupsmåltid. Når I iklædes min retfærdighed, ved bøn, ved årvågenhed, ved ihærdigt studium af mit Ord, vil I være i stand til at nå en høj standard. I vil forstå sandheden, og jeres karakter vil formes efter en guddommelig indflydelse; for dette er Guds vilje, endog jeres helligelse" (YI 30. juni, 1892).

29-35 (kp. 20,1). Satans kontrol gennem stærke drikke. - [Ordsp. 23,29-35 citeret.] Gælder denne beskrivelse for livet? Repræsenterer dette ikke den fattiges, og fordruknes erfaring,

som er udplyndret i fordærvet, kun fordi han har flasken for sine læber, og som siger: "Jeg vil forsøge det igen"? Denne forbandelse er kommet over denne sjæl, fordi han har givet efter for ondt, og Satan har kontrolleret hans væsen. . . .

Det menneske som har fået for vane at drikke giftig brændevin, er i en desperat situation. Ham kan man ikke tale til fornuft, eller overtale til at fornægte sig selv denne tilfredsstillelse. Hans mave og hjerte er sygeligt, hans viljekraft er svækket, og hans appetit er ukontrollabel. Mørkets magters fyrste holder ham i trældom, som han ikke har magt til at bryde. Som hjælp til disse ofre bør alkoholtrafikken stoppes. Ser myndighederne i dette land ikke de alvorlige resultater, er frugten af denne trafik? Aviserne fyldes til dagligt med beretninger som gør hjerter til sten; og hvis vore herskeres sanser ikke forvanskes, vil de se nødvendigheden af at bortskaffe denne dødelige trafik. Måtte Herren bevæge på deres hjerter som har myndighed, indtil de gør forhåndsregler som vil forhindre denne drikketrafik (RH 1.maj, 1894).

Kapitel 24

6. Se EGW til 1.Krøn. 27,32-34.

Kapitel 26

20-22 (kap. 16,28; 17,9; Jer. 20,10). Rygter i omløb ødelægger

enigheden. - Brødre kommer nogle sammen i årevis, og tror at de kan stole på dem, de ved de kan stole lige så godt på som deres egne familiemedlemmer. Der er en frihed og tillid i dette selskab, som ikke ville eksistere imellem dem der ikke er af samme tro.

Det er meget behageligt når gensidig tro og broderlig kærlighed varer ved; men lad "brødrenes anklager" få adgang til en af disse mænds hjerter, kontrollere sindet og indbildningen, og der dannes jalousi, onde tanker og gemmes på misundelse, og han som troede at han selv var sikker i sin broders kærlighed og venskab, finder at der ikke bliver vist tillid til ham og hans motiver undervurderes. Den falske broder (1163) glemmer sine egne menneskelige skrøbelighed, glemmer at han er forpligtet til at ikke tænke og tale ondt, for at ikke vanære Gud og såre Kristus i person af Hans hellige, og enhver tænkelig mangel eller formodes kommenteret på ubarmhjertighed, og en broders karakter fremstilles som mørk og tvivlsom.

Dette er et bedrag af den hellige betroelse. De ting som omtales i broderlig tillid gentages og fremstilles forkert; og ethvert ord, enhver handling, uanset om den er uskyldig eller i god mening, undersøges nøje af den kolde og jaloux kritik af dem som er ædle, ærværdige at få den miste fordel ud af venners omgang eller broderlig tillid. Hjerter lukkes for barmhjertighed, dømmekraft og Guds kærlighed; og den kolde, bespottende foragtelige ånd, som Satan viser imod sit bytte bliver åbenbart.

Verdens frelser blev behandlet sådan, og vi udsættes for den samme ondskabsfulde ånds indflydelse. Tiden er kommet hvor det ikke er sikkert at sætte lid til en ven eller en broder.

Ligesom i Kristi dage var spioner på Hans spor, sådan er de det nu i vore dage. Hvis Satan kan få bekendende troende til at handle som brødrenes anklagere, er han meget tilfreds; for dem som gør dette tjener ham lige så oprigtigt som Judas gjorde da han forrådede Kristus, selvom de kunne gøre det i uvidenhed. Satan er ikke mindre aktiv nu, end i Kristi dage, og dem som låner sig selv ud til at gøres hans arbejde, vil viderebringe hans ånd.

Løse rygter er den hyppigste årsag til at ødelægge brødrenes enhed. Der er nogle der med åbent sind og øre er parat til at opfange enhver skandale. De finder små hændelser frem, som i sig selv er ubetydelige, men som bliver gentaget og overdrevet, indtil et menneske gøres til overtræder for et ords skyld. Deres motto synes at være: "Fortæl det til os, og vi vil fortælle det videre." Disse bagvaskere udfører med forbavsende troskab Djævelens arbejde uden at vide, hvor afskyelig deres adfærd er i Guds øjne. Hvis de ville bruge halvdelen af den energi og iver, som de offer på dette vanhellige tidsfordriv, til at ransage deres

eget hjerte, ville de finde så meget at gøre med at rense deres egen sjæl for ondt, at de ikke ville have tid eller lyst til at kritisere deres brødre. Vort sinds dør burde være lukket for "de siger" og "jeg har hørt". Hvorfor skulle vi ikke i stedet for at tillade skinsyge eller onde anelser at komme ind i vore hjerter gå til vore brødre, og efter frimodigt, men venligt at have forelagt dem de dårlige ting, vi har hørt om deres karakter og omdømme, bede med og for dem? Skønt vi ikke kan elske og have fællesskab med dem, som er Kristi bitre fjender, bør vi opelske en sagtomdighed og kærlighed der karakteriserer vor Mester, - en kærlighed der ikke tænker ondt og ikke opildnes så let (RH 3. juni 3, 1884).

Kapitel 27

4 (kp. 14,30; Højs. 8,6). Misundelse er en helvedets skygge. - Misundelse, jalousi, og onde tanker er en helvedets skygge hvor Satan forsøger at afbryde dit syn for Kristi karakter, så at du ved at beskue det onde bliver helt ændret til dets lighed (Brev 9, 1892).

9. Værdien af en ven. - Enhver vil komme til at opleve skuffelser; sorg og modløshed knuger alle; så kan et menneskes nærværelse, en ven, som kan trøste og give dig kraft, afvende fjendens pile, som er afskudt for at ødelægge dig. Der findes ikke nær så mange kristne venner, som der burde være. Hvor er en virkelig ven værdifuld i fristelsens stund og i en kritisk situation! I sådanne tider sender Satan sine hjælpere ud for at få de rystende lemmer til at snuble; men de sande venner, som kan give råd, som kan bibringe en magnetisk virkende håbefuldhed, en beroligende tro, som højner sjælen, ja, en sådan hjælp er mere værd end kostbare perler. (Brev 7, 1883!)

Kapitel 29

1. Afvise irettesættelse fører til tab af sjælen. - Satan vil bevæge de menneskers sind som har været eftergivne, på mennesker som altid har deres egen vej, og hvad som helst de får i form af råd eller irettesættelser for at ændre deres ubehagelige karaktertræk, betragtes som kværlanti, binder dem, begrænser dem, så de ikke har frihed til at handle selv. Herren har i sin store nåde sendt advarselsbudskaber til dem, men de vil ikke lytte til irettesættelse. Ligesom fjenden der gjorde oprør i (1164) himlen, kunne de ikke lide at høre; rettede de ikke den fejl de har gjort, men blevet anklagere, erklæret sig selv misbrugt og ikke påskønnet.

Nu er det trængsels-, forsøgs- og prøvetid. Dem der ligesom Saul vil modsætte sig og have sin egen vej, vil lide tab af ære ligesom han gjorde, og til sidst miste sjælen (Brev 13, 1892).

Kapitel 31

26. Venlighedens lov på dine læber. - Herren vil hjælpe enhver af os, hvor vi mest trænger til hjælp i den store opgave med at overvinde og besejre os selv. Lad kærlighedens lov være på jeres læber og nådens olie i jeres hjerter. Dette vil have vidunderlige følger. I vil blive milde, medfølelse og hensynfulde. I trænger til alle disse nådegaver. Helligånden må modtages og blive en del af jeres sind; så vil det blive som en hellig ild, hvor fra røgelsen stiger op til Gud, ikke fra læber, der fordømmer, men som lægedom for menneskers sjæle. Jeres ansigt vil blive et udtryk for Guds billede. Gud vil, at enhver sjæl i hans tjeneste skal tænde deres røgelseskar med gløder fra hellig ild. De sædvanlige, strenge og hårde ord, der så tit lyder fra jeres læber, må holdes tilbage, og Guds Ånd skal tale gennem det menneskelige redskab. Ved at betragte Kristi egenskaber vil I blive forvandlede til at ligne ham. Alene Kristi nåde kan forvandle jeres sjæle, og så vil I genspejle vor Herres Jesu billede. Gud kalder os til at ligne ham,

rene, hellige og ubesmittede. Vi skal ligne det himmelske forbillede. (Brev 84, 1899).

(Kol. 3,12. 13.) Efterlev venlighedens lov. - Herren Jesus er din eneste hjælper. Ved Hans nåde skal vi lære at opelske kærlighed, uddanne os selv til at tale venligt og ømt. Gennem hans nåde vil vore kolde og hårde metoder blive forvandlet. Venlighedens lov vil være over vore læber, og dem som er under Helligåndens dyrebare indflydelse, vil ikke føle at det er et bevis på svagheit at græde sammen med de grædende, glæde sig med dem der glæder sig. Vi skal opelske himmelsk karakterudmærkelse. Vi skal lære hvad det vil sige at have god vilje mod alle mennesker, et oprigtigt ønske om at være som solskin og ikke som skygge i andres liv.

Mine brødre, lad jeres hjerter blive brudt og angerfulde. Lad forståelsens og kærlighedens udtryk, som ikke vil gøre tungen skarp, flyde fra jeres læber. Lad andre mærke den varme som kærlighed kan skabe i hjertet, og uddanne Kristi bekendende disciple til at rette de ondt som har eksisteret så længe. - selviskhed, kulde og hårdhertighed. Alle disse træk åbenbarer den kendsgerning at Kristus ikke bliver i sjælen [Kol. 3,12, 13 citeret] (RH 2. jan., 1894).

27 (Es. 65,21-23). Ingen troende går ledige. - Bibelen anerkender en troende som går ledig, uanset hvor høj hans bekendelse måtte være. I himlen vil der være beskæftigelse. Den genløste tilstand kommer ikke af fred i ledighed. Der bliver således en rest tilbage til Guds folk, men det er en rest der findes i gang med en tjeneste i kærlighed (Brev 203, 1905).

Prædikerens bog

(1164) **Salomon's sørgmodige selvbiografi.** --Prædikerens bog blev skrevet af Salomon i sin alderdom, efter at han havde bevist til fulde at alle de fornøjelser jorden er i stand til at give er tomhed og utilfredsstillende. Der viser han hvor umuligt det er for verdens forfængeligheder at imødekomme sjælens længsler. Hans konklusion er at det er visdom at glæde sig i taknemmelighed over Guds gode gaver, og at gøre ret; for alle vore gerninger vil bringes frem i dommen.

Salomons selvbiografi er sørgmodig. Han giver os beretningen om hans søgen efter lykke. Han har involveret sig i intellektuel (1165) higen; han tilfredsstillende sin kærlighed for fornøjelser; han gennemførte sine planer for kommerciel virksomhed. Han var omgivet af betagende herlighed i hoffet. Han havde alt hvad det kødelige hjerte kan begære; alligevel opsummerer han sin erfaring med denne sørgelige nedskrivning. [Præd. 1,14-2,11 citeret] (HR Juni, 1878).

Kapitel 1

13. 14. Lærdom uden Gud er tåbelighed. --Salomon havde en stor lærdom; men hans visdom var tåbelighed; for han vidste ikke hvordan han skal stå selvstændigt moralsk, fri fra synd, i karakterstyrke formet efter det guddommelige forbillede. Salomon har fortalt os resultatet af hans granskning, hans smertelige anstrengelser, hans udholdende efterforskning. Han erklærer at hans visdom helt igennem er tomhed. (RH April 5, 1906).

13-18. Se EGW for 1.Mos. 3,6, Bind 1, s. 1083.

14 (kp. 10,16-19; 1 Kong. 10,18-23; 2 Krøn. 9,17-22). "Alt er tomhed." --Salomon sad på en trone af elfenben, trinene var af massiv guld, flankeret af seks gyldne løver. Hans øjne hvilede på højt kultiverede og skønne haver lige foran ham. Disse grunde var visioner om ynde, arrangeret for at, så vidt muligt, ligne edens have. Udvalg af træer og buske, og blomster af enhver art, var blevet bragt fra fremmede lande for at forskønne dem. Fugle af enhver slags med strålende fjerdragt, fløj fra træ til træ, og fyldte luften med liflig sang. Unge tjenere, som var strålende klædt og dekoreret, ventede på at adlyde hans mindste ønske. Der

blev arrangeret gilder, musik, sport og spil for hans fornøjelse for overmådelige mange penge.

Men alt dette bringer ikke lykke til kongen. Han sad på sin ophøjede trone, hans mørke mine var i fortvivlelse. Udsvævelser havde efterladt sit aftryk på hans tidligere ærlige og forstandige ansigt. Han var sørgeligt forandret fra den ungdommelige Salomon. Hans pande var rynket af bekymringer og ulykke, og han var alle umiskendelige træk af sensuel hengivenhed. Hans læber var parat til at bryde ud i bebrejdelser for de mindste ønsker der ikke blev opfyldt.

Hans knuste nerver og udmarvede udtryk viste resultatet af at overtrædelse af Naturens love. Han indrømmede at hans liv var spildt, en mislykket jagen efter lykke. Han er det sørgmodige forhæng, "Alt er tomhed og åndsforladt." [Præd. 10,16-19 citeret.]

Det var sædvane for hebræerne at kun spise to gange om dagen, deres største måltid kom om ikke langt fra midten af dagen. Men hedenskabets lukseriøse vaner var blevet indpodet i nationen, og kongen og hans fyrster havde vænnet sig til at strække deres fester til langt ud på natten. På den anden side, hvis den første del af dagen var helliget til at feste og drikke vin, var embedsmændene og herskerne i riget helt ude af stand til at udføre deres pligter.

Salomon var bevidst om det onde der kom af at føje en fordærvet appetit, alligevel virkede han magtesløs over for en nødvendig reformation. Han var klar over at fysisk styrke, rolige nerver, og sund moral kun kan sikres gennem mådehold. Han vidste at frådseri fører til drukkenskab, og at utålmodighed i en vis grad diskvalificerer et menneske for et betroet embede. Ædegilder og mad der kommer i maven uden for måltiderne, efterlader en indflydelse på alle systemets fibre; og sindet påvirkes også alvorligt af hvad vi spiser og drikker.

Salomons liv lærer ikke kun en advarselslektie mod de unge, men også mod dem oppe i alderen. Vi er tilbøjelige til at se på erfarne mennesker som sikre mod at forlækkes til syndige fornøjelser. Men vi ser ofte dem hvis jordiske liv har været eksemplarisk, blevet ledet bort af Syndens fascinationer, og ofre deres Gudsgivne manddom til selv-tilfredsstillelse. For en tid vakler de mellem tilskyndelse til principfasthed, og deres tilbøjelighed til at gå deres forbudne vej; men den ondes strøm viser sig til sidst at være for stærk for deres gode beslutninger, ligesom tilfældet en gang vor den vise og retfærdige konge, Salomon. . . .

Kære læser, idet du forestiller dig at stå på Morias bjergskræning, og ser over Kedrondalen på disse fordærvede hedenske altre, så tag den angrende konges lektie ind i dit hjerte, og bliv vis. Gør Gud til din tillid. Vend dit ansigt resolut imod fristelser. Laster er en (1166) kostbar eftergivenhed. Dens effekter er farlige for deres legemsbeskaffenhed hvem det ikke ødelægger så hurtigt. Et forvirret hjerte, tab af styrke, tab af hukommelse, forvirring af hjernen, hjerte og lunger følger hurtigt efter ved overtrædelse af helse- og morallovene. (HR juni, 1878).

Kapitel 8

11. Guds langmodighed fører nogle til ligegyldighed. - "I sin omgang med den menneskelige slægt bærer Gud over i lang tid med dem, der ikke angrer. Han bruger sine udvalgte til at kalde mennesker til overgivelse og tilbyder dem fuld tilgivelse, hvis de angrer. Men fordi Gud er langmodig, tager de hans nåde for givet. 'Fordi der ikke hurtigt fældes dom over den onde handling, er menneskers hjerte fuldt af lyst til at handle ondt' (Præd. 8,11). Guds tålmodighed og langmodighed, der skulle blødgøre og berolige sjælen, har en helt anden indflydelse på de ligeglade og syndige. Det får dem til at fjerne alle hæmninger og styrker dem i deres modstand. De tror, at den Gud, som har tålt så meget fra dem, ikke vil bekymre sig om deres perversitet. Hvis vi levede under umiddelbar gengældelse, ville oprør mod Gud ikke så ofte finde sted. Men skønt straffen bliver udsat, er den ikke mindre vis. Der er grænser selv for Guds overbærenhed. Grænserne for hans langmodighed kan nås, og så vil han i sandhed straffe. Og

når han tager fat på den oplæste synders sag, vil han ikke standse, før han har ført den til ende.

Meget få indser syndens syndighed; de bilder sig selv ind at Gud er for god til at straffe overtræderen. Men Miriams, Arons, David og mange andres tilfælde viser at det ikke sikkert at synde imod Gud, i handling, i ord eller endog i tanke. Gud er et uendeligt kærligt og medfølelse væsen, men Han erklærer også selv at være som en "fortærende ild, endog en nidkær Gud". (RH 14 aug., 1900).

(Matt. 26,36-46; Åb. 15,3.) Enhver forhåelse skrives ned til dommens dag. - Kristi død skulle være det evige, overbevisende bevis for, at Guds lov er lige så urokkelig som hans trone. Pinslerne i Getsemane have, forhånelsen, bespottelsen, og samlede sig sammen over Guds dyrebare Søn, korsfæstelsens rædsel og skændsel, gav en tilstrækkelig og gysende demonstration at Guds retfærdighed, når den straffer gør det grundigt. Den kendsgerning, at hans egen Søn, menneskets stedfortræder, ikke blev skånet, er et argument, der til evige tider vil stå for hellige og syndere, og for Guds univers som et vidnesbyrd om, at han ikke vil undskylde den, der overtræder hans lov. Hver eneste krænkelse af Guds lov, hvor tinge den end er, er skrevet op på regnskabet, og når der gribes til retfærdighedens sværd, vil det ramme ubodfærdige syndere, som det ramte den lidende guddommelige. Retfærdigheden vil ramme; for Guds had mod synd er intens og overvældende. (MS 58, 1897)

11, 12. se EGW til 1. Mos. 15,16.

Kapitel 10

16-19. Se EGW til Præd. 1,14.